Akbaba

Allah Rahatlık Versin!

GRAFİKA

Vita ile bütün yemekleriniz çok daha ucuz..

.....ve çok daha lezizdir!

Et yemeklerinizin daha enfes, makarnanızın daha iştah açıcı, ve pilâvınızın daha güzel olmasını istermisiniz? O halde, yalnız ve yalnız VİTA'yı kullanınız.

İmalinde kullanılan fevkalâde sâf ve birinci nevi iptidaî maddeler sayesinde VİTA ile hazırlanan yemekler besleyici, hazmı kolay ve lezzet bakımından enfes olur

VİTA, aynı zamanda ucuz, hem de çok ucuzdur. Siz de, bugün VİTA'yı deneyiniz, Türkiyede yalnız ve yalnız VİTA'yı kullanan birçok ev kadını gibi neticeden fevkalâde memnun kalacaksınız

ViTA
2 veya 5 kiloluk
kapalı kutularda ve
17 kiloluk tenekelerde
satılır.

Vita
ile bütün yemekleriniz daha nefis olur

V.26

Aşk, İşkence, Korku!

Polis romanlarının en müthişi!

ÖLDÜRESİYE!

Bir gecede nefes nefese okuyacaksınız...

Gelecek Hafta, Çıkıyor!

Ankara Sigorta

Hayat, yangın, kazaya karşı size

RAHAT, EMİN, KORKUSUZ BİR HAYAT TEMİN EDER!

SAYI : 188 C.: 8 — 20 EKİM 1955 ★ PERŞEMBE GÜNLERİ ÇIKAR SİYASİ, MİZAHİ GAZETE ★ SAHİBİ: YUSUF ZİYA ORTAÇ

Akbaba

İstanbula Davet

Yazan :
Yusuf Ziya ORTAÇ

BİLİYORUM Sayın Menderes, sizi İstanbul'a, eski adiyle Dersaadet'e davet etmenin sırası değil. Bir yandan D. P. büyük kongresi kapanırken bir yandan Büyük Millet Meclisi açılıyor. Havalara da artık itimat caiz değil, politika dostları gibi yalancı: Şimdi güneşi yüzünüze gülerken, şimdi bulutları tepenizde gürlüyor!..

Ama, ben yine rica edeceğim: Bir fırsatını bulup lütfen şehrimize geliveriniz: Maşallah, Akbaba'yı kıskandıracak kadar gökler sizin!

Hayır, hayır, Yeşilköyde, tatlısiyle, tuzlusiyle ve hepsinden lezzetli sohbeti ile bir basın toplantısına göreceğim gelmedi. Bu sefer, öğle yemeğimizi, Pandeli'de yemek, ikindi çayımızı Şark Kahvesinde içmek, akşama da Abdullah Efendi lokantasına uğrayıvermek üzere şöyle İstanbulda bir seyyar içtima yapsak ricasındayım.

Ne mi konuşacağız? Hayır, bu belki de dilsizler kongresi gibi kelimesiz bir toplantı olacak: Balıkpazarı mezbelesinden geçerken boynumuzu büküp birbirimize hazin gözlerle bakacağız. O Balıkpazarı ki, Unkapanı ile Hâl arasında, belediyenin, para avucunda müşteri bekleyen elli milyon liralık arsası vardır!

Oradan, karşıya geçerken köprü üstünde bir lâhza duracağız. Nedim'in üç çifte kayıklarla gezdiği Sâdâbâd'a karşı: kalfa elinden çıkmış soysuz binalar, inmeli devler ve sarsak cüceler gibi, sahil boyunca birbirine yaslanmıştır!

İşte Taksim meydanı: Operanın kadavrası, sonbaharın ıslak rüzgârı altında, dişsiz ağzını açmış, boş ve karanlık gözlerini üstümüze dikmiş, çırılçıplak bir kış daha bekliyor!

İçimiz dışımızdan yorgun; konuşmadan biraz daha yürüyünce, Maçka sırtlarında büyük bir bina ile karşılaşıyoruz; sanatkâr eller, taşı köpük gibi yumuşatmış. İtalyan mimarisinin bu soylu eseri, bizim yarınki Konservatuarımızdır. Şimdi, kapıları ve pencereleri ne rendesiz çam tahtaları çakılı... İçinde galiba İstanbul'un kışlık odunu ve kömürü, yahut İnhisarın tütün denkleri dolu, sessiz bir musiki ile bekliyor.

Neyi mi?.. Yarını!.. Ne kadar zamandır mı?.. Yıllardır!

Ama, bekleyen sade o değil Sayın Menderes: Arkasındaki belediye malı 30 milyonluk bostan da, müşterisine kavuşmak için izin bekliyor!

Siz, bozkırları suya, elektriğe kavuşturmanın şevki içinde, parayı yoktan var ederken, biz burada, milyonların üstüne, partallar içinde korkunç bir pinti gevşekliğiyle çökmüş, rüya görmek bahtiyarlığından bile mahrum uyukluyoruz.

Muhterem Başvekilimiz; bir İstanbullu vatandaşınız, sizi, ümitle dolu gözleri yolda, memleketi gezdirip göstermeğe davet ediyor.

Teşekkür ve saygılarımla.

MISIRDA İLK DERS: ELLER YUKARI! (Nehar Tüblek)

MOLOTOV
Fırın Kapısında...

SOVYET cennetinden gelen yeni haberleri okudunuz mu?.. Hariciye Vekili Molotof bir mektup yayınlamış ve:

— Aman yoldaşlar, ben bir haltettim, ağzımdan yanlış bir cümle kaçtı, Rusyada sosyalist bir idare kuruluyor, dedim. Halbuki, bu idare çoktan kurulmuş, daha ilerisine, komünizme geçilmiştir!.. Büyük hatamı alenen itiraf ediyor, özür diliyorum!

Stalin'in ölümünden sonra, Sovyet cenneti böyle oldu ve kırk yıllık devlet adamları, durup dururken kendi aleyhlerine itiraflara başladılar. İşte Malenkof, daha dün:

— Beni vazifemden affedin, bu işi beceremiyeceğim, demedi mi?..

Siz, dünyada hangi politikacıyı gördünüz ki, «ben bu işi beceremiyorum» desin?.. Hattâ işin içine iyice becerdiği halde!

Şimdi de, fırın kapısında diz çöküp tövbe ve istiğfar sırası Molotof'a geldi. O Molotof ki, küçücük burnu Kafdağından büyüktü!

Pekiiiy, Sovyet Hariciye Komiseri bu suçu, ne zaman işlemiş? Bu nutku ne vakit söylemiş?.. Evvelki gün mü?.. Dün mü? Bu gün mü?..

Hayır, tam sekiz buçuk ay evvel... Şayet sağ kalırsa, şubatta yıldönümünü kutlıyacak!..

İnsanın Yeniçeri ağasına hak vereceği geliyor:

Hani, bir akşam, ortalığa karanlık basarken yolda sarraf salamona rastlayınca, pür hiddet belindeki palayı çekip:

— Bre bezirgân, demiş, ölümlerden ölüm beğen!..

Dizlerinin bağı çözülen Salamon, zıngır zıngır titriyerek:

— Aman ağam, demiş, suçum ne?.. Yunahim ne?..

Yeniçeri ağası büsbütün celâllanarak kükremiş:

— Bir de utanmadan soruyorsun ha?.. Siz, Hazreti İsayı çarmıha gerip öldürmüşsünüz!..

Yahudi, gülmekle ağlamak arası bir sesle:

— Ağa hazretleri, demiş, hakkiniz var, oyle bir iş olmuş... Ama, binlerce sene evvel!

Yeniçeri ağası, öfkesi azalmayan kaşlarını çatarak:

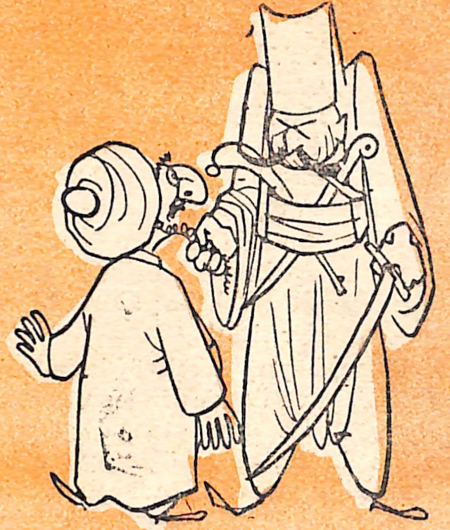
— Yoook bezirgân, demiş, ben daha demin duydum!..

Anlaşılan Sovyet ricali de, Vekillerin söyledikleri nutukları sekiz buçuk ay sonra duyuyor...

Bakalım, bu gidişle rekor kimde kalacak?.. Yarın, ister misiniz, Stalin'in bir demecinden, Lenin'in bir makalesinden dolayı ikisinin de heykelleri kırılsın?..

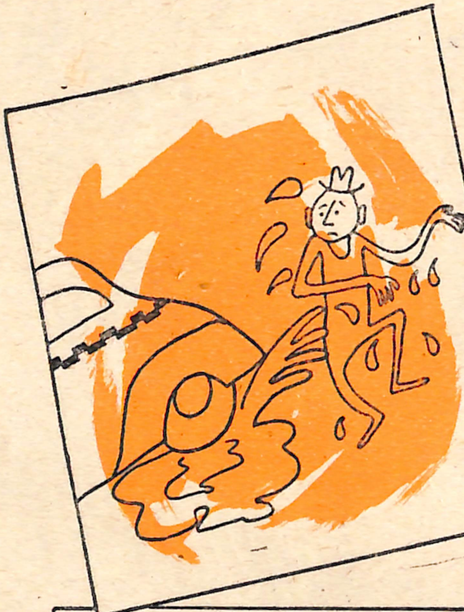
Hiç şaşılmaz: Troçki'nin kafası kırıldıktan sonra!..

Molotof'un âkibetine gelince... Kızıl politikacıların bizim saf ve cahil Yeniçeri

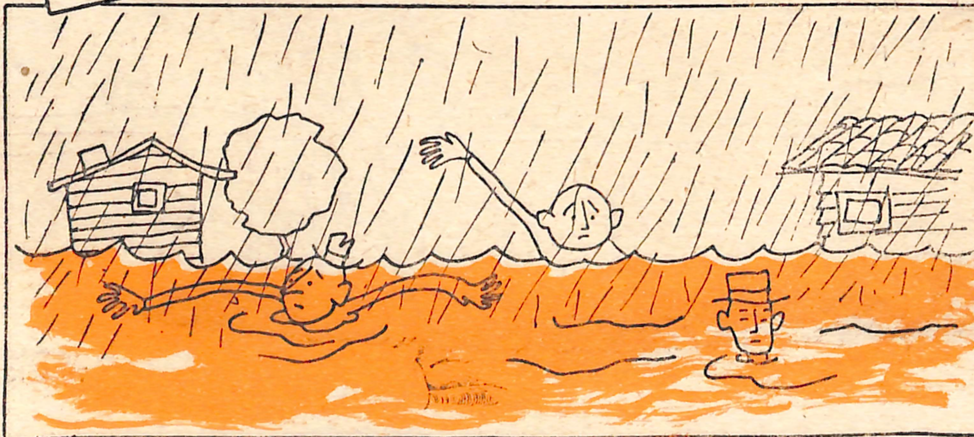

ağası kadar insaflı olacaklarını hiç sanmam... Sonbahar rüzgârları, daha şimdiden kulağıma acı bir cızırtı ve burnuma yanık bir et kokusu getiriyor!

ÇİMDİK

BALIK ADAMLAR!..

(Metin Gökçe)

ANKET

«Tan» gazetesinin bir muharriri anket yapıyordu. Muharrir Refi' Cevat Ulunay'a da gelip sordu:

— Edebiyatımızın istikbalini nasıl görüyorsunuz?

Ulunay başını salladı:

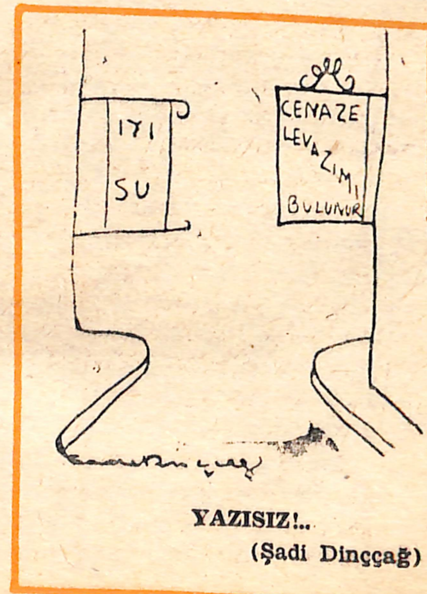
— Göremem ki... Edebiyatımızın istikbali, istikbaldeki edebiyatımıza bağlı!

CAN VE HUY

— Artık emekliye ayrıldım karıcığım, diyordu general...

— Ya... Bir sivil elbise ister sana...

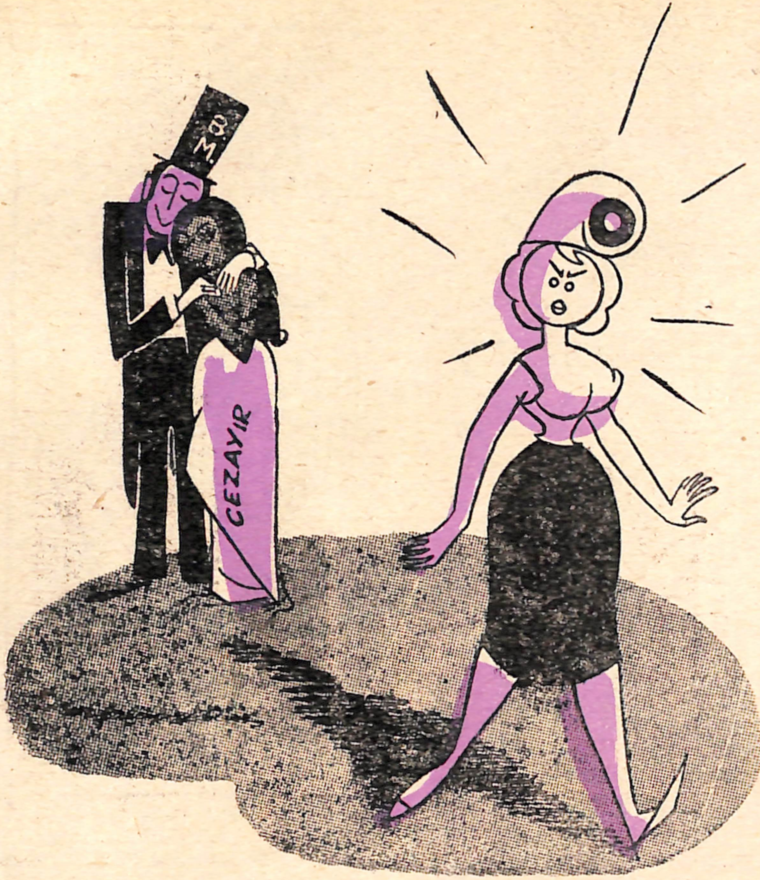
— Doğru.. şöyle düğmeleri pırıl pırıl, apoletleri sırmalı, pantalonu zıhlı olmalı..

YAZISIZ!..

(Şadi Dinççağ)

CEZAİR MESELESİNİ GÜNDEMİNE ALDIĞI İÇİN, FRANSA BİRLEŞMİŞ MİLLETLERDEN AYRILDI.. (Gazeteler)

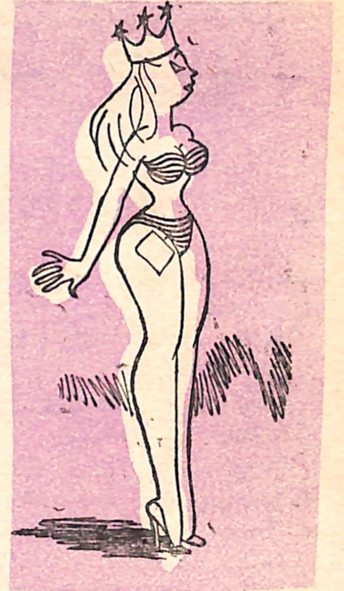

KISKANÇ KADIN!..

(Yalçın Çetin)

Kendimize Dair!..

GÜZELLİK müsabakasına gittiniz mi?.. Ben kendi hesabıma on liraya kıyamadım doğrusu... İnsan bu kadar parayı verdikten sonra, hem de lüks balkon, beş kere sinemaya gider. Şıksa, şık. Güzelse, güzel. Eğlence ise, eğlence: Beyaz perdede bulamasanız bile siyah karanlıkta bulursunuz!

Gazetelerin yazdığına göre Ayşe Bânû kraliçe seçilmiş. Tanımadınız mı canım? Şu geçen yılın gözü yaşlı, samur kaşlı, ipek başlı ikincisi!..

Hani Nasreddin Hocaya sormuşlar:

— Eski ayları ne yaparlar?

— Kırpıp kırpıp yıldız, demiş.

Demek, eski ikincileri de şimdi birinci yapıyorlar... Eh, kraliçelik tacı gelecek sene bu seferki ikincinin başına!

Biz vaktiyle sade şarabın eskisi makbul sanırdık. Meğer güzelin de eskisi kıymetliymiş. Ama, yine arada bir incelik var: Eski güzel olmak şartiyle, güzel eskisi değil!

Bu güzellik seçimi acayip bir seçim, hiç mebus seçimine benzemiyor. Söz aramızda, birinde seçmenlere gizliden gizliye para verildiği söylenirdi. Bunda ise tam tersine: Seçmenlerden üste para aldılar!.

Haydi, cinsi bir gurur ile övüneyim: Güzellik kadar para eden şey yok!.. Ama, sade kadın güzelliği mi?..

Yook, kızdırmayın beni, babasının kasasına dayanıp koca seçen erkek meraklısı küçük hanımları bir bir sayarım haaa!..

MİNNACIK HİKÂYE

YAZLIKTAKİLER

Şehirde oturup da, apartımandan çıkmağa kıyamıyanlar çoktur. Bunlar, döndükleri zaman yeni ev bulamıyacaklarını bilirler. Halleri vakitleri yerindeyse, zararı sineye çekip yazlığa giderler. Giderken de apartımanı boş kaparlar elbette...

Hazmi Çilekeş de, Boğaziçine yazlığa gitmişti. Üç ay ora da kaldı. Şehirden öylesine bıkmıştı ki, bir defa bile apartımana uğramadı.

Tam yazlıktan dönmeğe karar verdikleri gün, apartımana gelip de daire kapısını aralık görünce, bunun için, pek şaşırdı. İçeri girdi, baktı ki, etrafta tozdan, topraktan eser yok. Hiç bir şey bıraktığı gibi değil de, sanki evde biri oturmuş gibi... Masa üzerinde bir mektup bulunca bu şüphesinde ne kadar haklı olduğunu anladı:

«Sayın bay!» diye başlıyordu mektup, «Sayın bay! Halaza deniz olduğumu söyleyip apartımanınıza yerleşmekten pek de hoşnut oldum sayılmam. Gerçi rahat bir yaz geçirdim. Kapıcı, masrafı size ait olmak üzere, her istediğimi aldı, getirdi, yaptı. Ortalığı da sildiler, süpürdüler. Lâkin büfenizde bulduğum içkilerin hiç biri iyi cins değildi. Sonra buz dolabı gereği kadar öteberi almıyordu. Bütün bunlar için ücret ödemiyeceğime göre, bedava sirke baldan tatlıdır deyip geçelim. Belki evinizde sizden habersiz, birinin yaz tatili geçirdiğine kızarsınız. Şunu söyliyeyim ki, geldiğim mahzi isabet olmuş. Zira havagazı musluklarını açık buldum. Maazallah bir felâket olabilirdi. Neyse, bukadarcık bir şey için tabiî sizden teşekkür beklemiyorum. Değmez. Hoşça kalın ve gelecek yaz daha erken gitmeğe gayret edin, sayın bay!

Komedinin temeltaşı Behzat: MERAKİ!..

(Z. Güvemli)

Cehennemde

CEHENNEME kadar yolun var!

Sorma birader, cehennem azapları içindeyim...

Bu da hayat mı? Hayatımız cehennem içinde geçiyor...

Tanrının günü, eşten dosttan bu lâfları işitirim. Allah Allah, demek dünyanın şirazesi bu kadar bozuldu! Tadı tuzu kalmadı ki, herkes, hayatı cehennemden farksız görüyor. Bunlardan birisine:

— Peki ama birader, sen cehenneme gidip geldin mi ki, dünyayı bukadar kötülüyorsun, onunla ölçüyorsun?

Diyecek olsanız, muhakkak ki verecek cevap bulamaz. Maamafih son zamanlarda bu şikâyet çoğaldığı için, bana da merak oldu. Dur bakayım, dedim gideyim, şu cehennemi bir ziyaret edeyim. Bakalım, söylendiği kadar var mı? Yahut ne cinsten bir belâdır?

Görünmezlik hassamın imkânlarından faydalanarak kendimi bir anda cehennemin kapısında buluverdim. Bizim Topkapı, Edirnekapı, Yedikule gibi kale kapılarından farksız, dasdaracık bir geçit düşünün. Herkes sıkış sıkış, içeri girmek için can atıyor...

— Yahu aceleniz ne? Neye kuyruk olmuyorsunuz? diye soracak oldum. Birisi:

— Ne kadar gecikirsek ceza müddeti o kadar artıyor! dedi. Sus turucu bir cevap!

Neyse, ben de zar zor içeri girdim. Kapıda iki zebâni gelenlerin hüviyetini tesbit ediyor...

— Burada da mı gümrük merasimi var? dedim.

— Elbette... Kaçakçılığa mâni olmak için... dediler.

— İnsaf canım... Cehenneme de ne kaçırılır artık...

— Ne kaçırılmaz ki... Geçenlerde iki açıkgöz afyon kaçırırken yakalandı. Düşünün, cehennemdesiniz ve afyon dalgasına düşüp kendinizi cennette farzediyorsunuz...

Zebanileri gözüm ısırıyordu. Birine kim olduğunu sordum:

— Biz aslında zebani değiliz. Dünyadaki icraatımıza mükâfat olarak bize bu pâyeyi verdiler. Asıl zebanilere vekâlet ediyoruz...

— Ya... Peki, siz kimdiniz?

— Tanırsınız canım. Hani İstanbulda kraldan ziyade kral taraftarı bir takım adamlar vardır... Biz onlardanız işte...

Tehlikeli bahis. Sorar mıyım üst tarafını? Hemen içeri daldım. Bir de ne göreyim? Millet kahkaha içinde, cehennem azapları çekmekle meşgul... Birisine:

— Siz deli misiniz yoksa? dedim. Bu kadar işkence ortasında gülünür mü?

— Deli değiliz. Deliydik, dedi. Biz dünyada iken Bakırköy'de tedavi görmüştük. Şimdi bir yiyip Haktealâya bin şükrediyoruz bizi cehenneme gönderdiği için...

— Benim bildiğim deliler ârafta bulunur...

— O müslümanlığa göre. Benim adım Lefter, arkadaşımın Yasef...

Bana rehberlik eden bir zebani namzedi, mütemadiyen sağa sola hamle ediyordu:

— Paşa, dedim, şöyle sırayla dolaşmamız kabil değil mi?

— Burası cennet değil bayım, dedi. Ben sizin rehber kursundan mezunum. Elbette çorbaya çevireceğim işi... Yoksa alelâde bir turist rehberinden ne farkım kalır?

— Beni işkence odalarına götürün...

— Siz galiba burasını İstanbuldaki eski polis müdürlüğü sandınız. Burada tabutluk filân yok... Ama isterseniz tecrit kamplarına götüreyim...

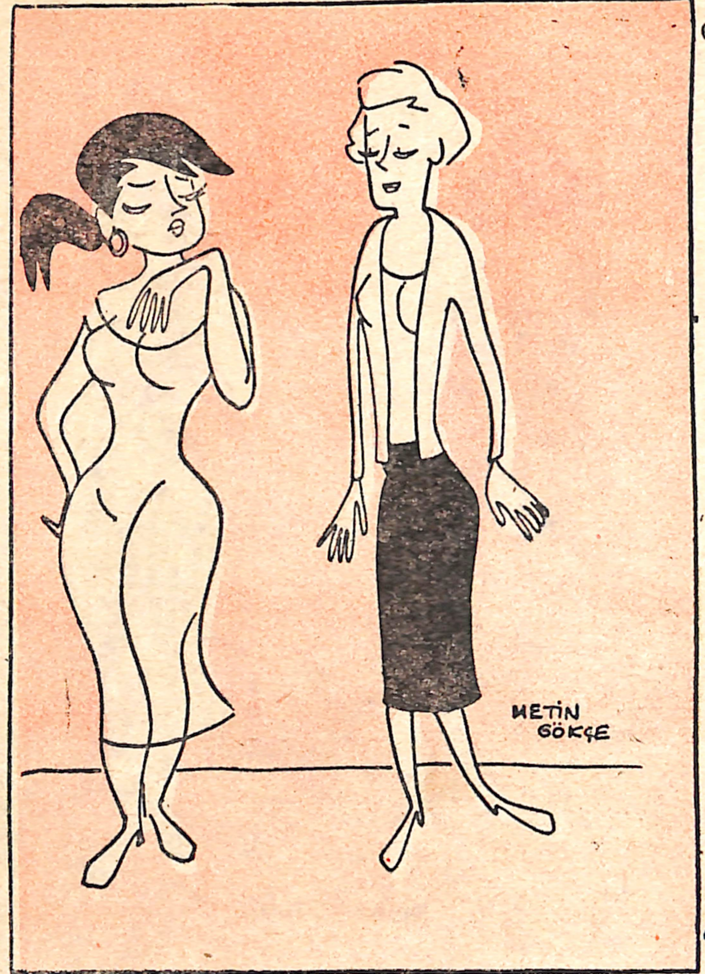
Ve beni tabutluktan beter bir odaya soktu. Burada herkes üstüsteydi. Besbelli cehenneme gelenlerin kaderi şikâyet etmemek...

— Rahatsız olmuyor musunuz kuzum burada, bu vaziyette? diye sordum.

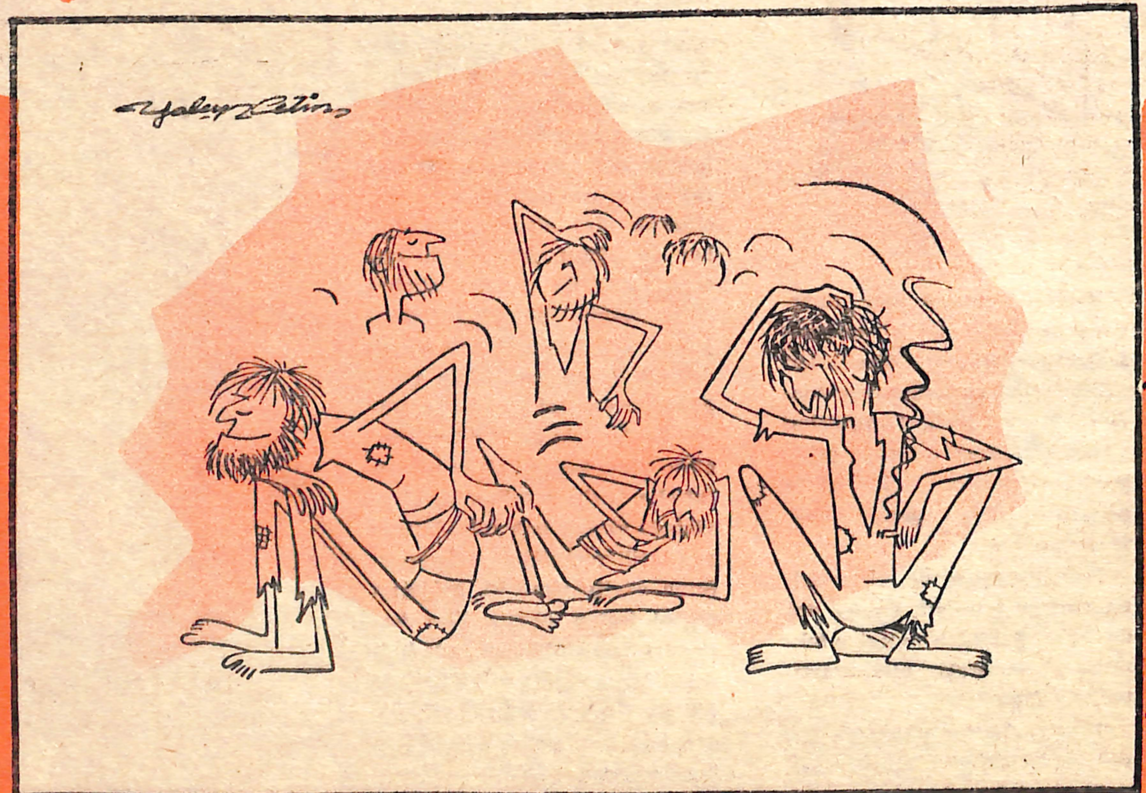
— Ne münasebet, dediler. Biz her gün Edirnekapı'dan Sirkeciye kadar ikinci mevki tramvayla yolculuk yapmış insanlarız...

Zebani hemen tashih etti:

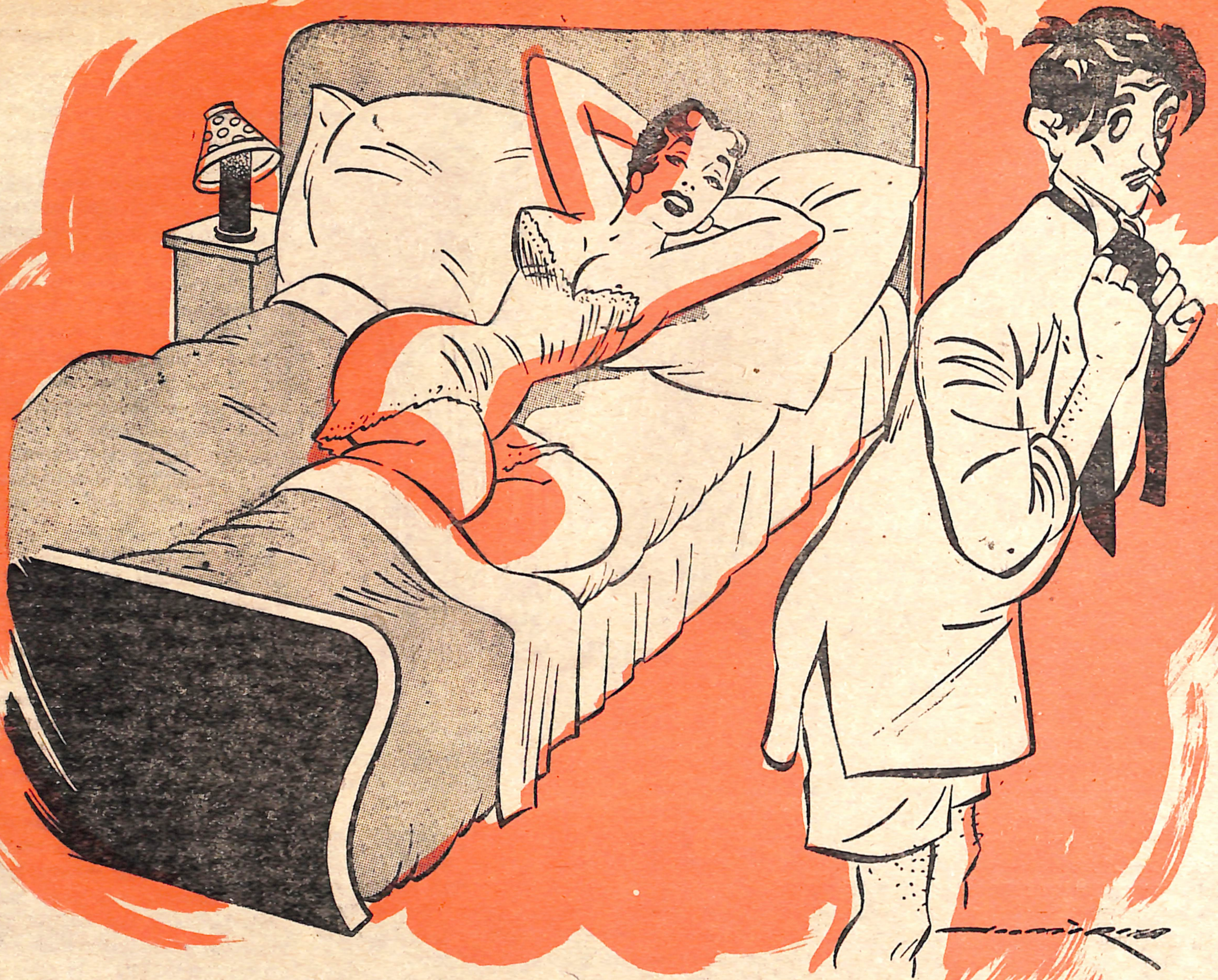
ALMANYADAN KAÇAK OLARAK İKİ KIZ GETİRİLDİ: (Gazeteler)

KAÇAK MALLAR!.. (Metin Gökçe)

İstanbul manzaralarından : BİTPAZARI!.. (Yalçın Çetin)

Erkek — Her günümü zehir ediyorsun...
Kadın — Sen de her gecemi!..

— İnsanlardınız...

— Evet, öyleydik, diye tasdik ettiler. Ama çok şükür, şimdi değiliz...

— Bunda şükredecek ne var?

— Elbette bayım. Çok şükür cehenneme geldik de dünya azabından kurtulduk. Bir kere sözüm meclisten dışarı, azaplı da olsa ebediyen yaşıyoruz. Hem de ekmek elden, su gölden! Yan baktın, iğri bastın diyen yok... Ne yapacağımızı hep biliyoruz, çarşı pazar derdi, esnafla mücadele belâsı, taşıt derdi, su kesilmesi yok. Neden olsun ki, suya ihtiyacımız yok zaten. Allah razı olsun Gökay'dan ki, sağlığımızda bütün Anadolu yakası halkını bu duruma hazırladı!

— Peki, şimdi sizi yeniden hayata iade edecek olsalar......

Hepsi birden bağrıştılar:

— Ne münasebet? Allah göstermesin... Biz cehennemden memnunuz, dünyaları bağışlasanız bir da ha o felâketli yere dönmeyiz...

İşte aziz okuyucular, cehennemin hali... Bundan sonra cehennem azabı içindeyiz diye oradaki talihli merhumlara iftira etmeyin!..

— Görünmeyen Adam —

İSTANBUL'da ev buhranı malûm. Demir yok, çimento yok, kereste yok... Ama yine mantar gibi apartımanlar dikiliyor, hattâ bunlar henüz proje halindeyken kiraya veriliyor. aralarında kiracılardan bir kaç yıllık ücreti peşin alarak inşaatı tamamlıyan apartıman sahipleri bile var...

Neyse, zenginin malı züğürdün çenesini yorarmış. Maksat çenemizi yormak değil, böyle yeni yapılmış apartımanlardan birine taşınan bir dostumuzun başından geçenleri anlatmak...

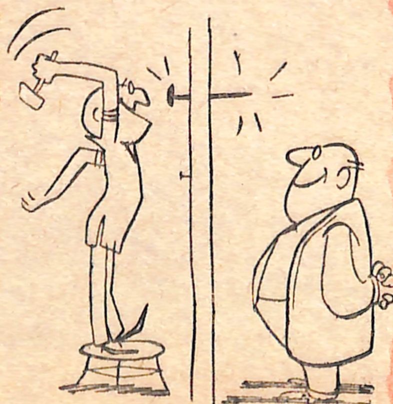
Yerini tarife hacet yok ya... Yepyeni, sefertası gibi bir apartıman. Her katı çift daire ve her dairede beşer oda... Beşer oda deyince, sakın oda zannetmeyin! Her biri birer metre eninde, ikişer metre boyunda beş nohut oda, bakla sofa... Hepsini bir araya toplasanız bir tek oda ya eder, ya etmez...

Ama ne yapacaksınız? Mesken buhranı, kira yükselişi mey danda... Ne yapacaksınız? İster istemez böyle bir apartmana ta şınıyorsunuz...

— MİNİK — HİKÂYE —

Haber Vermeden

Bizim ahbap da, bütün gün taşınma yorgunluğu içinde uğraşıp didindikten sonra, ertesi günü nasıl olsa işine gitmek zorunda kalacağından, her şeyi tamamlamak hayaline kapılmıştı. Sıra, nihayet duvarlara asılacak resimlere geldi. Resim merakı başka şeydir. Tutulmıyan bilmez. Bir nevi delliliktir... Bu zatın elinde de, irili ufaklı, hayli tablo vardı. Başladı, ağırcalarını tutturabilmek için duvara iri çivileri çakmağa... Lâkin az sonra kapı çalındı. Bizimki koşup açtı: Orta yaşlı bir zat:

— Rahatsız ettim, dedi, ben sizin komşunuzum...

— Affedersiniz, özür dilerim. Gürültü ettik, rahatsız ettik sizi. Ama kusura bakmayın, yeni taşındık da... Ne yaparsınız, yerleşme zarureti. Çivi çaktığımız için çekiç seslerinden kimbilir ne rahatsız olmuşsunuzdur...

Komşu çekingendi:

— Estağfurullah, dedi. Yalnız sizden rica edecektim. Çaktığınız çivileri sökmeden önce bize haber verin...

— Hayhay ama, neden?

— Çivilerin bizim taraftan çıkan uçlarına bendeniz de tablolar asıyorum, düşmesin diye!..

Yazan : Hasan Âli EDİZ

ÇALIŞTIKLARI dairede yerleri karşı karşıya idi. Kız kasa tutuyor, delikanlı muhasebe işlerine bakıyordu. İkisi de genç, ikisi de neşeli ve mesuttular.

Kız, en katı, en duygusuz yürekleri harekete getirecek kadar güzeldi. Uzun boylu, geniş omuzlu, incecik belliydi. Lâcivert gözleri insanı çıldırtacak kadar ışıklı ve hareketli idi. Gülümsediği zaman yüzündeki gamzeler ona ayrı bir zarafet veriyordu.

Her gün, yedi ve sekiz saat süren iş zamanında, çocuğun gözleri günde bir kaç sefer, önündeki sıkıcı kâğıtlardan ayrılarak karşısındaki kıza takılıyordu. Günler geçtikçe bu, önüne geçilmez bir hal alıyordu. Çocuk, ancak kızı, uzun uzun seyrettikten sonra, yeniden çalışma isteğini bulabiliyordu.

Kız güzel olduğu kadar da zeki idi. Çocuğun baygın bakışlarının, göz göze geldikleri zaman kulaklarına kadar kızarışlarının, derin derin iç çekişlerinin, hulâsa her şeyin farkındaydı.

Kız, çocuğun bu hareketlerini yalnız farketmekle kalmıyordu. Lâcivert gözlerinin işveli bakışlariyle ona cevap vermeğe de başladı. Bu anlarda çocuk, bir eletkrik cereyanına tutulmuş gibi, sandalyesinde kıpır kıpır kıpırdanmağa başlar ve mutlaka yapmakta olduğu hesapları şaşırırdı.

Bütün bu karşılıklı bakışmalar, iç çekmeler, göz süzmeler, yavaş yavaş kızla çocuk arasında bir dostluk halini aldı. Çocuk, kızı evine kadar geçirmek hakkını kazandı. Bir kelime ile, bunlar arasındaki münasebet, bir çatı altında karşı karşıya oturan ve henüz aşk kadehinden ihtiras şarabını tatmamış olan iki genç arasındaki münasebet nasıl olmak lâzımsa, öyle bir hal aldı.

Delikanlının yüreğinde, onu derin derin düşünmeğe sevk eden bir takım duygular peyda oldu. Çocuk eski neşesini kaybetti. Gözlerini genç kıza diktiği zaman bu gözlerde ıstıraplı bir sorğu alâmeti beliriyor, dudaklarının arasından ince bir tebessüm yerine derin bir ah çıkıyordu. Kız onun bu halini gördükçe:

— Kuzum, neniz var? diye sormaktan kendini alamazdı.

Fakat çocuk, cevap verecek yerde kaşlarını çatar, «Acaba söylesem mi?» mânasına gelen derin bir kararsızlık gösterirdi.

O sırada çocuğun aklından şunlar geçerdi:

— Acaba ona nasıl açılsam? Istıraplarımı, geçirdiğim uykusuz gecelerin mânasını, anlar mı? Hiç sanmıyorum? O o kadar hayattan uzak, o kadar genç ki...

Daha neşeli zamanlarında, genç kızın lâcivert gözlerini seyrederken, tamamile bunun aksini düşündüğü de olurdu:

— Ne kadar iyi, ne kadar güzel bir kız! Mutlaka onun yüreği de yüzü kadar güzel ve iyi olmalı... Bana öyle geliyor ki, ona bir kelime, halimi anlatacak bir kelime çık söylesem, reddetmek şöyle dursun, ıstırabımı hafifletmek için ne yapmak kabilse yapar. Benden hiç, ama hiç bir şey esirgemez!. Böyle kızlar yarın ne olabileceğini hatırlarına bile getirmezler...

Çocukta zaman zaman göze çarpan bu değişikliği kız da sezmekte ve bunu kendine göre yorumlamaktaydı:

— Vallâhi ben budalayım... Kocaman kız oldum, hâlâ tatlı kurun tulardan kendimi alamıyorum. San ki ben ona pek lâzımmışım! Herhalde benimle alay ediyordur. O kömür gibi kapkara gözler, o yüksek alın, kimbilir kaç kızın başını döndürmüştür? Daha dikkatli, daha ihtiyatlı davranmam lâzım!.. Sonra gülünç bir duruma düşebilirim.

Bu düşüncelerden sonra kız «Daha ihtiyatlı davranmağa» başladı. Tatlı gülümsemeler, şakalar kesildi. Yanaklarda, dudakların kenarında gamze yerine, ciddiyet göstermek isterken, kederi ifade eden acı çizgiler belirdi.

Kızın bütün neşesi kaçmıştı. Bu hal böyle devam ederken, nihayet o uğursuz gün gelip çattı.

Bir gün kız, çocuktan sonra daireye gelmişti. Kapıdan içeri girerken yüreğinde derin bir üzüntü vardı. Fakat yerine oturup da çocuğun yüzüne bakınca, kuvvetli bir rüzgâr altında dağılan sisler gibi, yüreğindeki bütün kederler dağıldı.

Çocuğun gözleri, o güne kadar hiç görünmeyen bir ışıkla yanıyor, bu gözlerde, artık her şeye karar vermiş bir insanın kat'iliği seziliyordu. Aşağı yukarı bir saat sonra, gözleri çocuğun gözleriyle karşılaşınca, bu gözlerde bir kararsızlık sezdi. İçinden de:

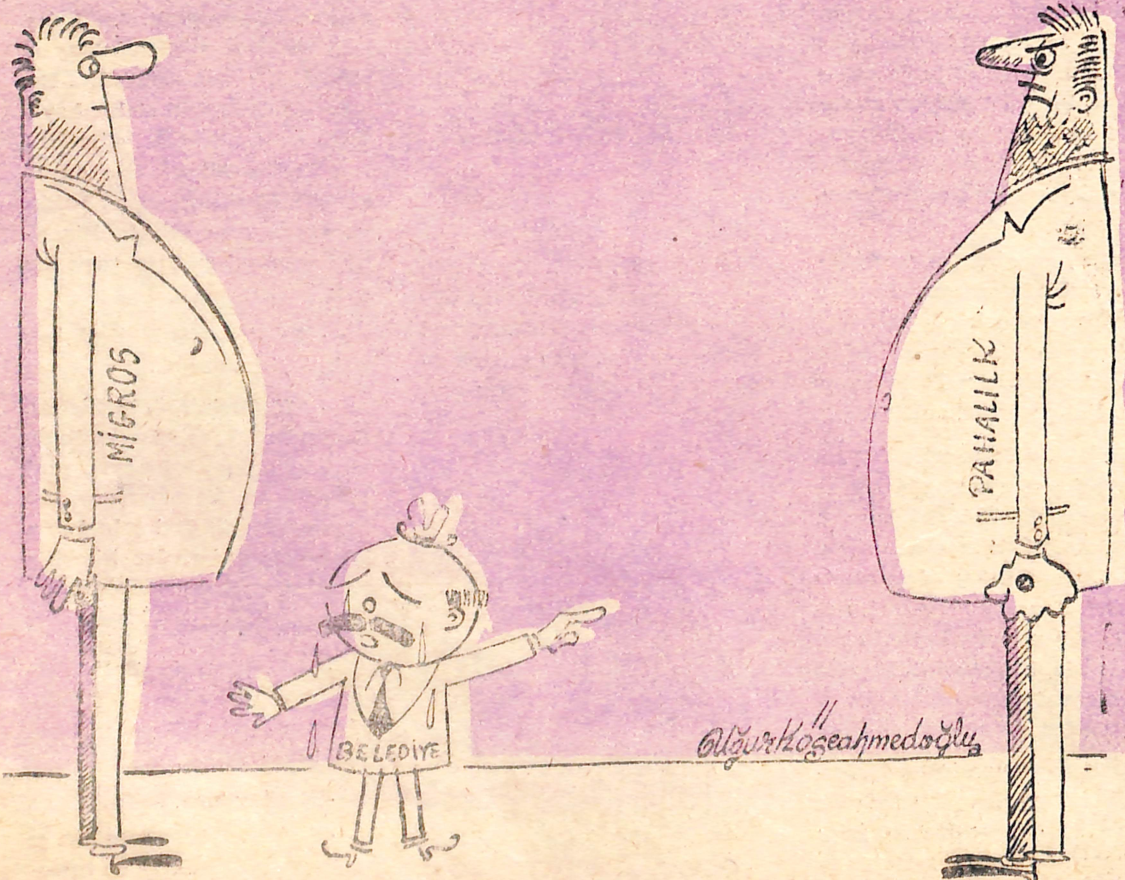
— Zavallı, bir türlü söylemek cesaretini bulamıyor. Ama, gözlerinden açıkça şunlar okunuyor: «Seni deli gibi seviyorum, ama bu sevgimi kabul edip etmiyeceğini bilmiyorum. Seninle evlenmek istiyorum. Evet mi, hayır mı? Bunu öğrenmek istiyorum!»

Kız, elinde olmıyarak tekrar çocuğa baktı. Sonra da başiyle «evet!» işareti yaptı.

Çocuğun gözleri büyüdü. Göz bebekleri karardı. Kızın baş sallayışından açık bir davet sezdi. Yerinden kalktı. Yavaş yavaş kızın yanına yaklaştı.

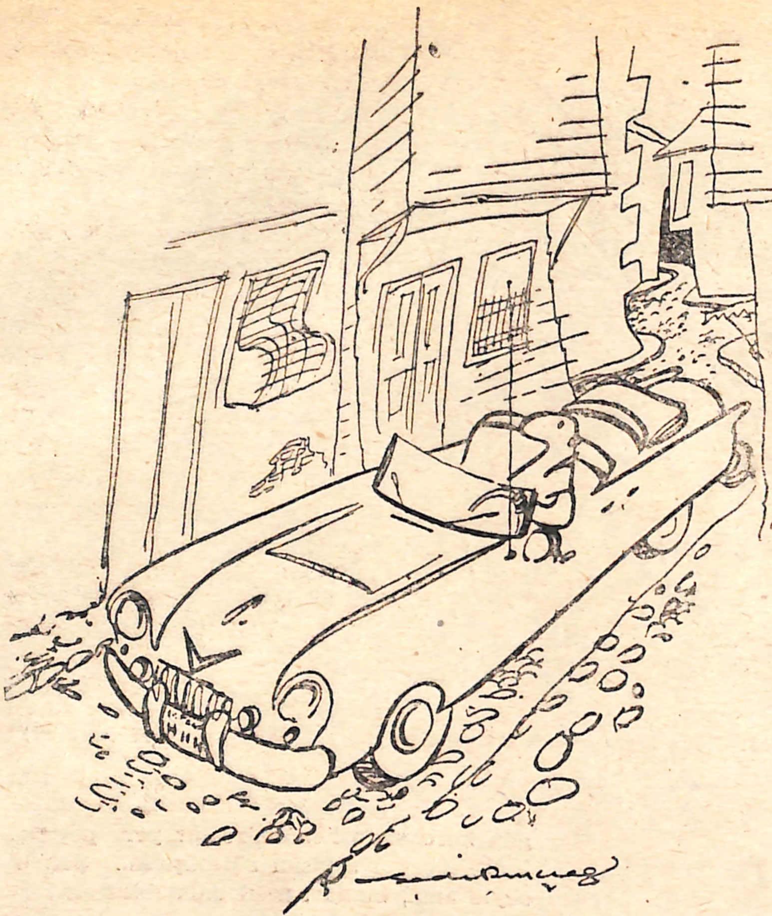
Kızın yüreği heyecanla çarpmağa başladı. Lüzumlu bir kâğıdı ma

VALİ MİGROS'UN FAALİYETİNDEN ÇOK ÜMİTLİ OLDUĞUNU SÖYLÜYOR. (Gazeteler)

— Amca, şuna baksana!..

(Uğur Köseahmetoğlu)

ATA SÖZLERİMİZDEN :
«Kel başa şimşir tarak!» (Şadi Dinççağ)

— Allo.. Lütfen karşımda oturan sarışın bayanı verir misiniz?..

sanın gözüne soktu. Hiç lüzumu olmayan bir başka kâğıdı da masanın gözünden alıp, masanın üzerine koydu.

Kızın heyecanı çocuğa da geçti. İlkin öksürdü. Sonra, hiç de lüzumu olmadığı halde kravatını düzeltti. Elleriyle saçlarını geriye attı: «Ya şimdi, ya hiç bir zaman!» diye düşündü ve boğuk, kısık bir sesle:

— Bayan Mevhibe, dedi, cesaretimi affedin! O kadar sıkılıyor, o kadar utanıyorum ki...

Genç kız başını önüne eğdi. İnce bir tebessüm dudaklarını süsledi. Yanakları, tatlı tatlı çukurlaştı, hafifçe pembeleşti. Soluk almadan çocuğun sözlerini dinliyor, cümlesini bitirmesini bekliyordu. Çocuk sözüne devam etti:

— Benimle alay etmenizden korkuyorum. Gerçi, bazan bakışlarınız bana cesaret vermiyor değil, ama, sonra, birdenbire değişiveriyorsunuz! Ama artık, beklemeğe tahammülüm kalmadı. Günlerden beri çektiğim ıstırabı bir bilseniz!

Genç kız, zor duyulur bir sesle:

— Biraz cesaret! dedi ve elleriyle yüzünü kapadı.

— Bugün kat'î kararımı verdim. Ama bilmiyorum, teklifimi nasıl karşılıyacaksınız?

Çocuk birdenbire sustu. Derin derin içini çekti. Bir eliyle kızın masasına dayandı.

Genç kız kat'î bir hareketle önündeki bloknottan bir kâğıt kopardı. Kâğıdın üstüne, acele acele bir kelime yazdı.

Ama, yazdığına pişman olmuş olacak ki, kâğıdı avucunda buruşturdu, sepete attı. Sonra da elleriyle yüzünü kapayarak, boğuk bir sesle: «Aman Yarabbi, ben ne yapıyorum!» diye inledi.

Ama çocuk bu biricik kelimeyi okumak açıkgözlüğünü göstermişti. Bu kelime, topu topu dört harften ibaretti. Ama, mânası o kadar geniş, o kadar genişti ki...

Bu kelime «evet!» di.

Birdenbire bir kan dalgası çocuğun yüzünü kapladı. Gözleri karardı. Kızın ayaklarına kapanmağa çoktan hazırdı. Ama kızın, parmakları arasından kendisine baktığını ve güldüğünü gördü. Kızın ayaklarına kapanmaktan vazgeçti ve bir hamlede şunları söyledi:

— Demek razı oldunuz, öyle mi? Ne kadar mesudum bilseniz! Size çok, pek çok minnettarım. 50 liram çıkışmıyor da.

Kız, ellerini yüzünden çekerek hayretle sordu:

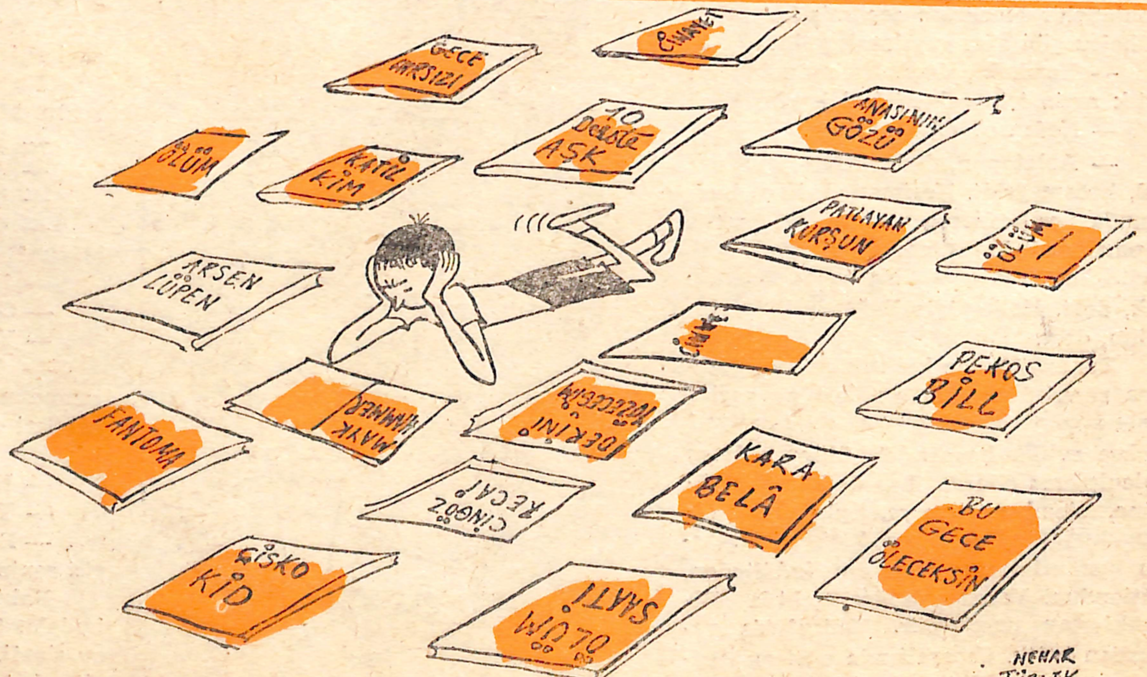
— Ne elli lirası?

— Kasa hesabından bana 50 lira ödünç vermenizi rica ediyorum. Kendime bir pantalon ısmarlamış, kaparosunu da vermiştim. Ama 50 liram çıkışmadığı için bir türlü pantalonumu terziden alamıyorum. Bu yüzden de tam bir aydır yamalı pantalonla dolaşıyorum.

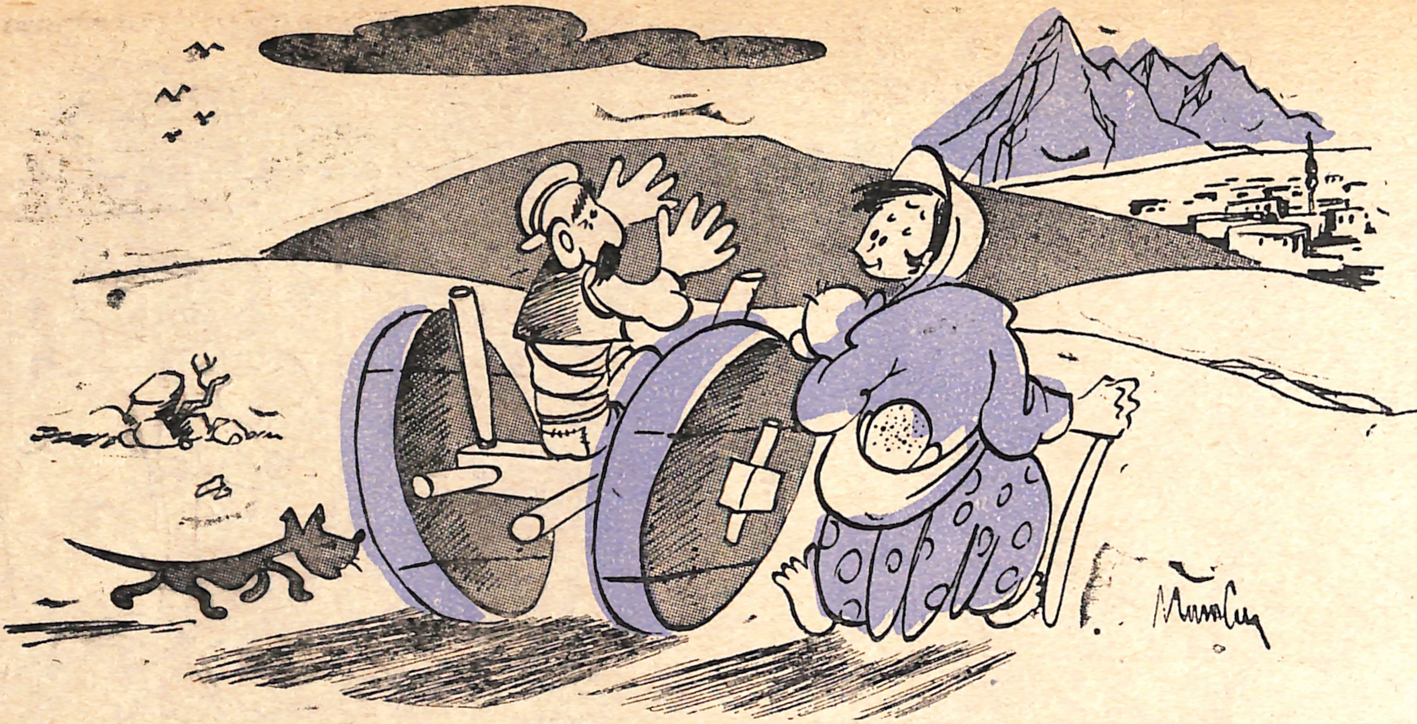
Çocuk bu sözleri söyledikten sonra, yarım sağa dönerek hafifçe ceketini kaldırdı ve gerisinde kocaman bir yama bulunan pantalonunu gösterdi:

Kız deli gibi yerinden fırladı:

— Aman Yarabbi, pantalon mu, halbuki ben ne sanmıştım? Diye inledi ve uykusuz bir halde sandalyesinden masanın altına yuvarlandı...

ÇOCUK HASTALIĞI!.. **(Nehar Tüblek)**

— Hani öküzlerden gurtulduğumuz gün medeniyete gavuşacaktık?.. İşte kağnı öküzsüz yürümeyor!... (H. Mumcu)

Tesadüfen Kurtuluş

OOOOH, onu ne kadar göreceğim gelmişti... Bimezsiniz siz bu kadını! Şeytana pabucunu ters giydirecek kadar zeki, kabiliyetlidir. Bir zaaf ânımda karşıma çıktığı için, postaya atılmış bir mektup gibi, bir türlü hedefini bulamıyarak, çan tamda, benimle beraberdir.

Kaç gündür görüşememiştik. Mevki sahiplerine dönmüştü: onu görmek için önceden bir kaç teşebbüse girişilecek, bir kaç defa randevu alınıp buluşulamıyacak, neden sonra lütfen karşınızda göreceksiniz... Naz mi? Cilve mi? Yoksa gerçekten imkânsızlık mı? Bilemezsiniz.

Neriman evlidir. Evli kadınların çoğu gibi de, kocasını değil, sevgilisini sever. Onun sevgilisi de bendenizim: Mustafa Haydar... Sonbaharın şu güzel günlerinde, Neriman'la nefis bir Boğaz yolculuğu yapmak, meselâ Emirgân korusuna filân çıkmak isterdim. Fakat isteklerimin muhalefet partisi isteklerinden hiç farkı olmaz; asla yerine gelmez...

Sayısız teşebbüslerden sonra, nihayet sevgilimi ele geçirebildim ve, buluştuğumuz pastacıda, arzumu söyledim. Yeni Şehir Meclisine seçilmiş bir sabık futbolcu gibi ağzı yayılarak güldü:

— Yazık ki, dedi, Emirgân korusu artık senin için çekiciliğini kaybetti...

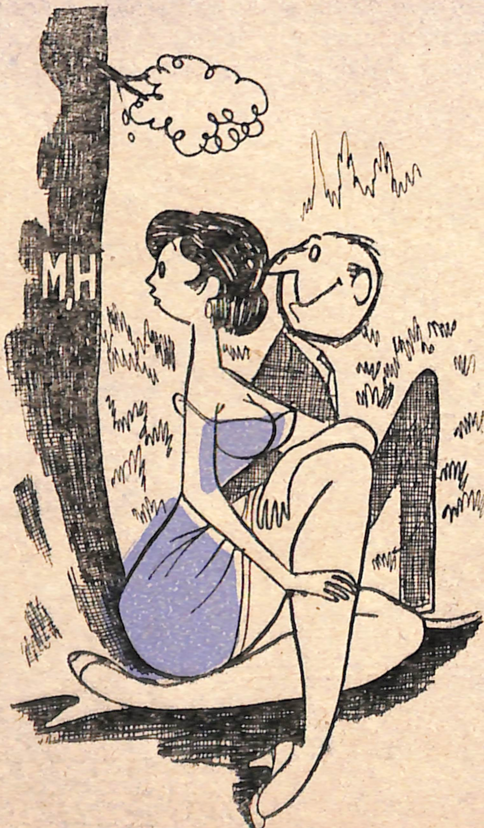
— Neden o? diye sordum.

— Anlatayım, dedi. Birkaç gün evvel, kocam geldi. Neriman, kahve burnumda nasıl tüterse seninle bir gezinti yapmak da öyle tütüyor. İnsafın yok mu? dedi. Koca yaz geçti, hiç bir yere gitmedik, dedi. Kalk şöyle Boğazda bir dolaşalım, dedi.

Bunun üzerine kalktık. İnsan ne de olsa resmî kocasının arzularına vazife icabı arasıra boyun eğmeli, değil mi ya? Yoksa evlilik hayatı büsbütün dolmuş yolculuğuna döner... Ben de kocamın sözüne, istemiye istemiye, tıpkı vazife olsun diye, hani şu evkaf kâtiplerinin, tapu memurlarının çalışması kabilinden, katlandım. Vapurla Boğaza çıktık. Bizimki çay tiryakisidir. Emirgân'da vapurdan indik. Çınaraltında oturup çaylarımızı içtik. Murat, yani kocam:

— Neriman, dedi, içimden geldi, ne olursun, şu koruya kadar çıkalım, ha?

Eh, Emirgân'a kadar gelmişiz. Bunu kabul ettikten sonra nasıl olur da, olmaz derdim? Belediye kararı değil ki bu, adım başında bozasın? Hem, nasıl diyebilirdim ki, hayır Murat, ben oraya seninle gitmem.. Orada benim günahımın hâtıraları iri çınarların gövdelerinde kazılı duruyor el'an... Seninle gitmem. Çünkü oraya daha önce asıl sevdiğim adamla geldim. Bizim evimiz, vamız orasıydı. Bankada hesabımız olmadığı için tasarruf ikramiyelerinden herhangi bir apartıman katı, yahut yazlık ev çıkmadı. Biz de buna inat, Emirgân korusunda kendimize bir yer peyledik, oranın safasını sürmüştük... Sen söyle ama, bunları nasıl anlatabilirdim? Düpedüz, hayır, gitmem desem aklına birşey gelirdi.. Yoruldum desem, inanmazdı. Hakkı da olurdu: Emirgâna halk otobüsiyle gelmemiştik ki, içimiz dışımıza çıkmış olsun... Çaresiz, kalktık, tırmandık yokuşu, koruya çıktık...

— Bak, dedi Murat, bak ne güzel sonbahar gölgeleri çökmüş her yana... Gel biraz şu ulu ağacın altında oturup dinlenelim...

Sanki domuzuna inat yapar gibiydi. Biliyor musun Mustafa'cığım? Hangi ağacı gösteriyordu? Hani kaç sene evvel, seninle beraber dibinde oturduğumuz ulu çınar vardı ya? Onu... Benim birşey dememe kalmadan da gitti, dibine çöküverdi. Hem nereye, bir bilsen... Tam, senin oturduğun yerde, çakınla gövdesine kocaman bir M. H. harfleri kazdığın yere... Ben orada, onun başının üstündeki harflere bakarken sapsarı kesilmişim. Murat, birden telâşlandı:

— Ne oldun sevgilim? dedi. Bir şey mi var?

Evet, bir şey vardı ve ben bu bir şeyi anlıyacak diye titriyordum...

Neriman bir an nefes almak için sustu. Mustafa Haydar sordu:

— E? Sonra? Anlamadı mı?

— Anlamadı...

— Nasıl olur?

— Oldu işte.. Sen akıl edemiyor musun?

— Neyi akıl edecek mişim?

— O anda benim aklıma gelen şeyi?

— Yooo...

— Amam Mustafa'cığım, pek akılsızmışsın ayol... Kocamın adının ilk harfleri de M.H.! Düşünsene: Murat Hellek...

— Hay şeytan hay...

— Ya.. Onun ilgilendiğini görünce:

— Bak, bak, dedim. Ağaca bak... Birisi senin adını kazmış....

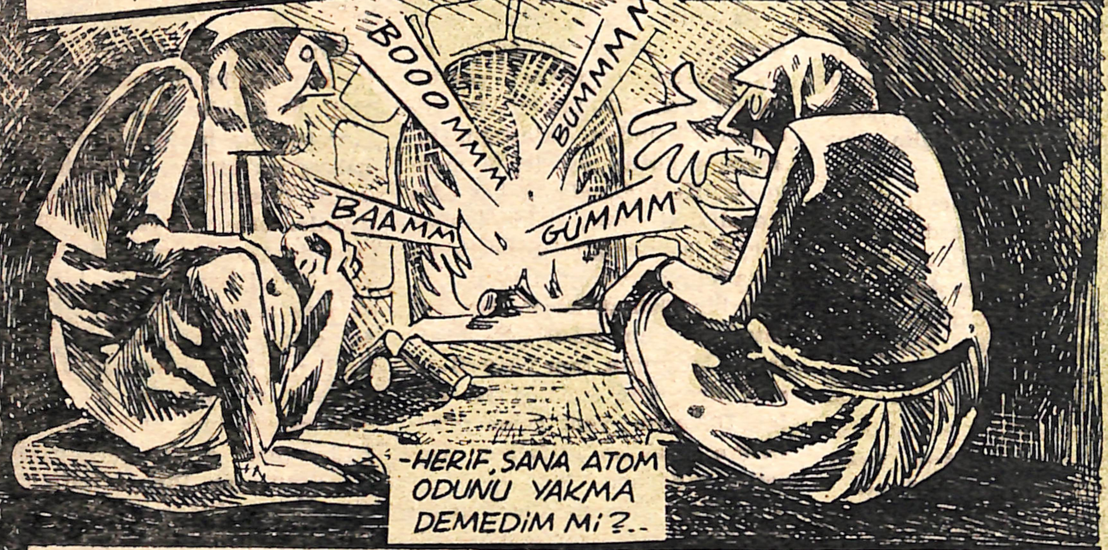
Baktı, güldü. Tesadüfe sevindi bile, budala. Sonra birlikte döndük. Anladın mı şimdi, artık neden Emirgân korusuna gitmek istemediğimi?

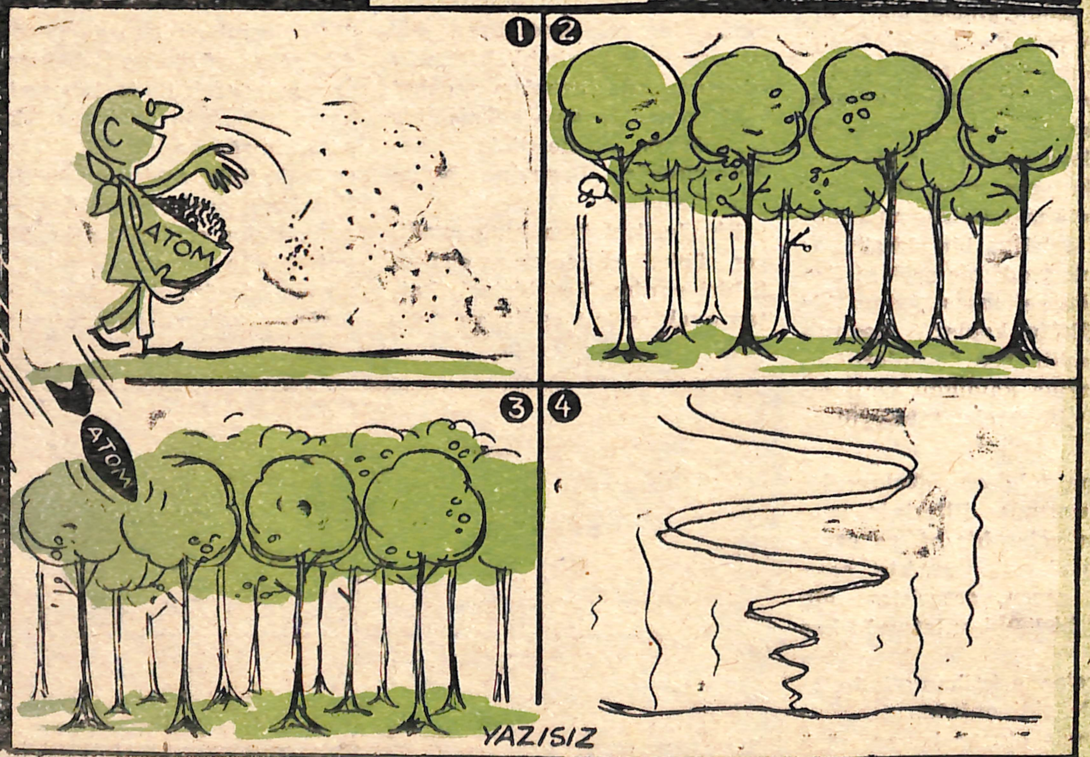
— Hikâyeci —

ATOMLA AĞAÇ YETİŞTİRİLİYOR!.. -GAZETELERDEN-

Yazan: Corey FORD

BİLMEM neden, başladığım bir hikâyeyi bitirmeğe hiç bir zaman muvaffak olamam. Tam hikâyenin can alacak noktasına geldiğim anda, ya birisi bir bardak devirir, ya sokak kapısı çalınır, yahut da karım, lâfımı yarıda keser, bir yanık kokusu var, der.

Bir macera anlatmağa başlarım, değil mi? Yarı yerde çalmağa başlayan guguklu saatin susmasını beklemek icabeder; Nihayet, söze devam imkânını bulduğum sırada da, muhatabım bana bir şey anlatmağa koyulur. Hikâyemi kendi kendime anlatacak değilim ya, susarım, çünkü zaten bildiğim şeydir.

Meselâ bir ahpap evindeyim. Acaba sesimde ne vardır da, evin minimini çocuğu, duyar duymaz ağlamağa başlar? Yahut da, tam hikâyemin orta yerinde, küçük Toto, babasının koluna yapışır, çekmeğe başlar. Derken, yavaş sesle, bir şeyler konuşmağa koyulurlar. İkide bir, çocuk: «Ama, baba, fena sıkıştırıyor» der, durur.

Ev sahibinin, kediyi dışarı çıkarmak, yahut köpeği içeri almak için yerinden sık sık kalktığı da olur. Yahut dışarıdan bir fren cayırtısı duyulur, herkes, kazayı anlamak için, gözlerini pencerelere çevirir. Bu hal ancak, anlattığım şeyin duyulmasını istediğim takdirde vukubulur. Gel gelelim, bir ahbaba, azıcık açık saçık bir şeyi gizlice söylemeğe yeltensem, odayı bir ölüm sükûtu kaplar, hazırun kulak kesilir, ben de anlattığım şeyin yarıda kaldığını belli etmemek için çareler tahayyül ederim.

Ben ne anlatsam, dinleyenlerin hafızasında, dillerinin ucuna kadar gelen bir hâtıra yaratır. Dün akşam, yemekte, başımızdan geçen, gerçekten gülünç bir hâdiseyi anlatmağa başladım.

— Bretagne istikametinde, otomobille gidiyorduk...

Karşımda oturan bayan, sözümü kesti:

— Bretagne mi? dedi. Landernec'de durdunuz mu? Orada bir küçük lokanta vardır... Ama adını hatırlayamıyorum ki! Dünyanın en güzel istakozu orada yenir...

Sağımdaki bayan lâfa karıştı:

— Ben Royan civarında bir yer bilirim, bir midye tavası yaparlar, parmaklarınızı beraber yersiniz.

Soldaki bayan ilâve etti:

— Midye dediniz de, deniz hayvanlarının en iyisini yemek istiyorsanız, şeye gidin...

Ev sahibesi müdahale etti:

— Eh, yemeğimizi bitirdik, bari salona geçelim!

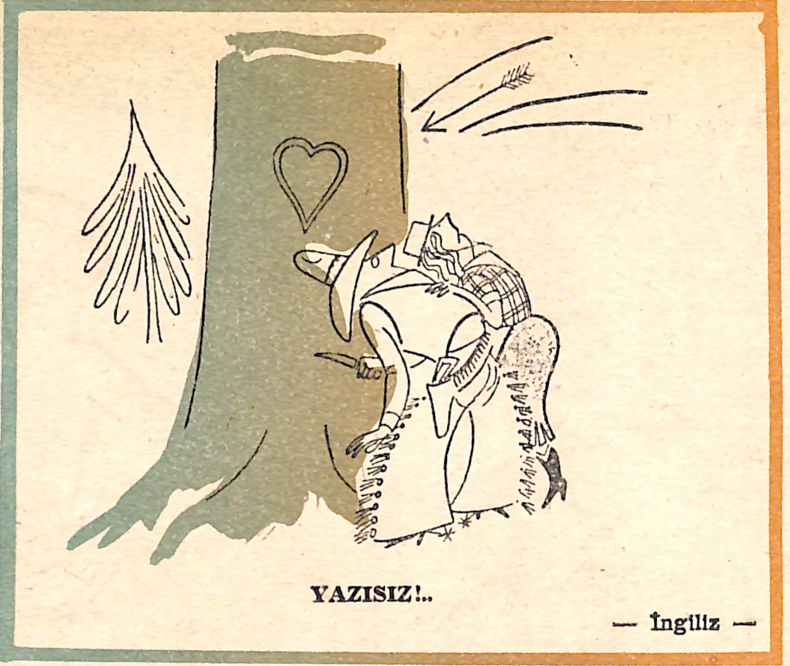
Kadınlar, yaradılıştan, mükemmel hikâye sabotajcılarıdır. Meselâ, şu yufka yürekli kadıncağız, ihtimamları ve itinaları yüzünden, anlattığım hikâyenin bütün tesirlerini mahveder. Koltuğumda rahat edip etmediğimi sorar, sigara tablası isteyip istemediğimi sorar, biraz daha konyak vereyim mi der, ikide bir sözümü keser. Ben anlatırken onun gözü hep etraftadır. Mevzuun tam civcivli yerine gireceğim anda, yüzü güler. Bakarım, yeni gelen misafirlere, uzaktan iltifatlar, işaretler yağdırır.

— Vay! Dumesnil'ler geldi! Çocuklar, tam zamanında geldiniz! Georges şimdi bana bir şey anlatıyordu, kahkahadan kırılırsınız. Bretagne'da seyahat ettiği zaman başına gelmiş bir şey! Bakın, siz de dinleyin beğeneceksiniz. Başından başlayın, Georges!

Bir de, kulağına mütemadiyen şüpheli sesler gelen endişeli biri vardır. Ya birinci kattan ayak sesleri eşitir, ya sızan bir musluk şırıltısı duyar, birdenbire elini havaya kaldırır, bir melodram aktörü edasiyle: «Dinleyin!» der, en güzel hikâyenizi, daha rahmi maderde iken öldürür Kocası, işittiği gürültünün sadece bir radyatör sesi olduğuna onu ikna edinceye kadar, hikâyenizin güldürücülüğü ölmüş de gömülmüştür bile.

İşini bilen bir (hikâye kaatili) nin, sözünüzü kesmek için konuşmağa bile ihtiyacı yoktur. Anlattığınız hikâyenin yarısına geldiğiniz sırada, ayaklarının ucuna basarak odaya girer, dinleyenler arasında yer alır. Size, özür dileyen bir tebessümle bakar, bir el hareketiyle, hikâyeye devamınızı rica eder. Sandalyesinin gıcırtısı dinsin diye bekler, tekrar anlatmağa başlarsınız. O, gözlerini size dikmiş, büyük bir alâka ile hem dinler, hem cebini karıştırarak piposunu arar. Pipoyu hafif hafif sigara tablasına vurur, iki üç defa, gürültü ile içine üfler.

Gözlerini sizden ayırmadan, dikkatle yüzünüze bakmağa devam ederek tütün kesesini çıkarır, piposunu doldurur, kibrit aramağa başlar. Kibrit kutusu caketinin cebinde değildir. Yeleğinin ceplerini yoklar, sonra pantalon ceplerini arar. Nihayet, bütün bu araştırmalar sonunda, siz ümidinizi keser, çakmağınızı çakar, ona uzatırsınız. Hikâyeniz berbat olmuştur ama, hiç değilse, berikinin bıyığını tutuşturmanın zevkini tadarsınız.

YAZISIZ!..

— İngiliz —

Telefon çıngırakları, kapı zilleri filân da hikâyeye ket vurmak hususunda mükemmel rol oynarlar.

Meselâ, ahbaplarınızdan bir iş adamına, cümbüşlü bir hikâye anlatıyorsunuz, değil mi? Daha ilk cümlenin sonuna gelmeden, kâtibe hanım, kapıdan içeri başını uzatır:

— Efendim, der, sizi Londradan telefona çağırıyorlar.

Patron, telefonla konuşur, koltuğuna yaslanır:

— Evet, nerede kaldınızdı? der.

O sırada, kâtibe bir kere daha gözükür:

— Amsterdamdan istiyorlar, efendim.

Bu gibi hallerde, baş vurulacak en iyi çare şudur: Şapkanızı giyer, pardösünüzü giyer, binadan çıkar, en yakın postahaneye gider, hikâyenizi, ödemeli olarak, ahbabınıza telefonla anlatırsınız!

Ya, ikide bir, lâfa karışarak, hikâyenizi sizinle beraber anlatan hikâye kaatiline ne buyurulur?

Meselâ, işte şu, Bretagne'a gittiğimiz zaman başımızdan geçen son derece komik maceranın hikâyesi öyle oldu. Karım, bu hikâyeye bayılır. Bir yere

YAZISIZ!..

— Fransız —

TARİHTEN NÜKTELER

BESMELE!

ŞEYHÜLİSLÂM İbni Kemal'in huzuruna bir gün, bir müzevvir adam girmiş, şair İşreti'yi çekiştirmeğe başlamış:

— Efendimiz, demiş, İşreti şarap içerken besmele çekiyormuş. Küfür değil midir bu? Cezalandırılması icabetmez mi?

İbni Kemal, gammazın iftira ettiğini derhal anlamış, lâfını ağzına tıkamış:

— Ben Şair İşreti'yi tanırım, efendi, demiş. O, su içerken bile besmele çekmeği aklına getirmez!..

NE VAR?

14 temmuz 1789 gecesi, dük de Liancourt, dolu dizgin, Versailles şatosuna gelmiş, o günkü hâdiseler hakkında krala izahat vermek istemişti. Onaltıncı Louis uykudaydı. Güçlükle uyandırdılar. Liancourt:

— Haşmetli, dedi, Bastille zaptedildi. Kumandanı öldürdüler, kellesini sırığa taktılar, şehirde dolaştırıyorlar.

Kral, uyku sersemi, dili dolaşarak sordu:

— İsyan mı var?

Haberci cevap verdi:

— Hayır, haşmetli, ihtilâl var!

ÖMÜR!

ON dördüncü Louis devrinde, Orléans alayına mensup bir subay, bir müjde götürmek üzere saraya yollanmıştı. Subay, bu hizmetine karşı Saint-Louis nişanı istedi. Kral:

— İyi ama, pek gençsiniz, diye itiraz etti.

Subay şu cevabı verdi:

— Haşmetli, sizin Orléans alayınız da insanın ömrü pek uzun olmuyor!

akşam yemeğine davetli olduğumuz zaman, bunu anlatayım diye beni hep zorlar.

— Şu Bretagne seyahatindeki macerayı anlat, kuzum George, der. Hepiniz kulak kesilip dinleyin, katıla katıla gülersiniz... Ama, Bretagne şivesiyle anlat!

— Anlatayım! Efendim, geçen sene Bretagne'a gitmiştik...

— Geçen sene değil, George! Evvelki sene. Biliyorsun ya, geçen sene İtalyaya gittik.

— Neyse, öyle olsun... Quimper yolunu tutmağa çalışıyorduk...

Karım gene sözümü keser:

— Quimper değil, Quimperlé. Quimperlé olduğuna eminim. Çünkü Marchand'lara misafir gidiyorduk...

Ev sahibi, anlattığım hikâyeye karşı ilk defa alâka gösterir:

— Ben bir Marchand ailesi tanıdım. Ama onlar Orne'da oturuyorlardı.

Ev sahibinin karısı lâfa karışır:

— Hayır, Calvados'da! Hem onların adı Marchand, değil Maréchal'di.

Karım:

— Devam etsene, George, der. İkide bir ne susuyorsun?

Devam ederim:

— Yolumuzu şaşırmıştık, bir çiftliğin kapısını çaldık...

Karım tavzih eder:

— Çaldık, dersen, kapıyı çalmadık da, klâkson çaldık. Köylü, bahçesindeydi, hatırlamıyor musun, George? Hikâyenin bütün zevki orasında!

— Hay hay, öyle olsun. Ne diyordum? Ha, evet...

Birden, farkına varırım ki, hiç kimse benim yüzüme bakmıyor. Bütün gözler kapıya çevrilmiştir. Hizmetçi kadın, kapının önünde arzı endam etmiş, bir şeyler mırıldanmaktadır.

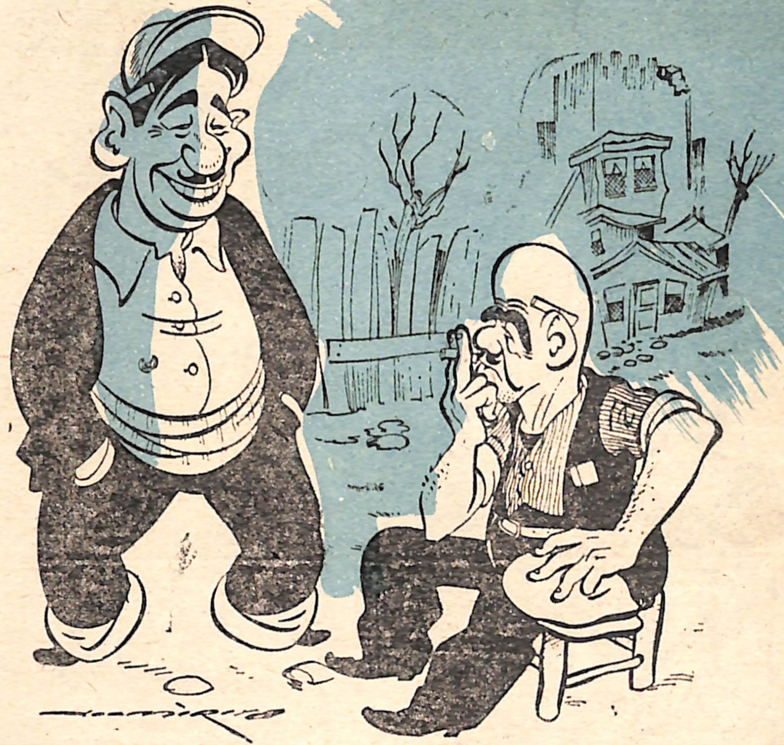
Ev sahibesi bayan hızla ayağa kalkar:

— Yemek hazırmış, diye haber verir. Eminim, hepiniz açlıktan ölüyorsunuzdur...

Ama bütün bunlara rağmen, Bretagne'da başımıza gelen o çok gülünç şeyi size anlatmak isterdim... Efendiiiiim.... O çiftlikte, köylü bize dedi ki...

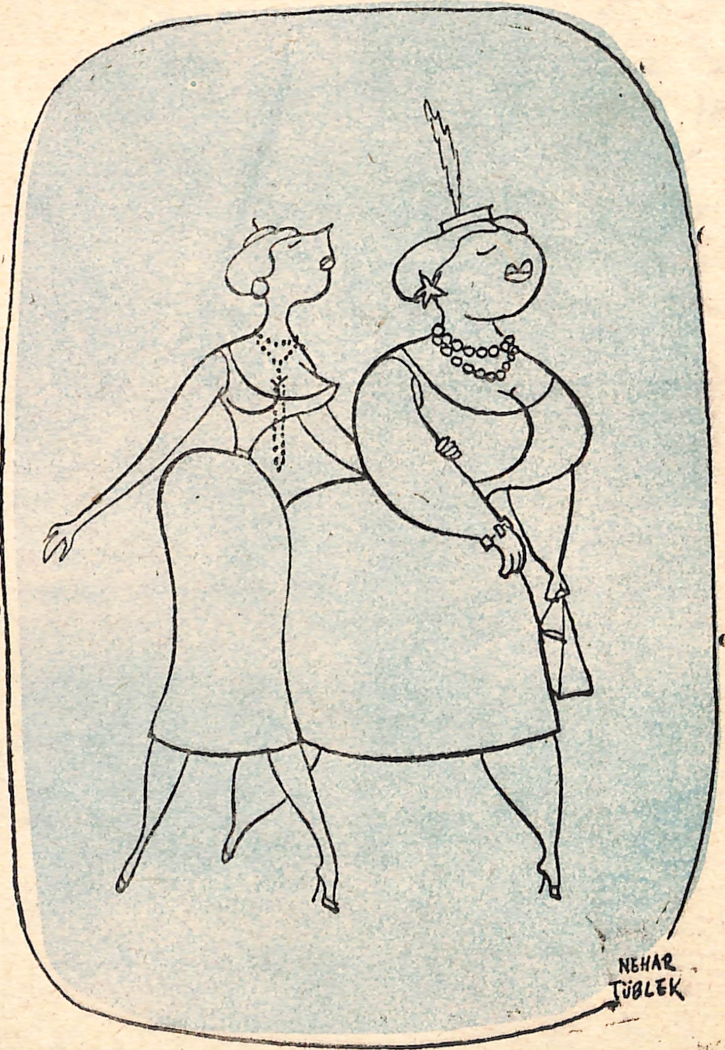
(Akbaba'nın notu: Yazınızı yarıda kestiğimiz için özür dileriz, Mr. Ford. Ne yapalım, size ayırdığımız yer doldu, satır adedi fazla geldi, kusura bakmayın.)

BİR ADAM, KARISINI ON LİRAYA SATTI!.. (Gazeteler)

— Bu gece bir âlem yapacağız, karını sat da sen de gel!..

— Elinin altında müşteri var mı?..

ET VE BALIK KURUMU!..

(Nehar Tüblek)

DENİZ ASLANI

Yazan: EMİRKULU

Çizen: TU

AAAHH!.. HAYAT NE GÜZEL!.

21

HAMFENDİ, BEN ÖYLE BAŞKA ERKEKLERE BENZEMEM. KOCANIZA SAĞ SALİM TESLİM EDEYİM. SONRA NE HALİNİZ VARSA, GÖRÜN...

22

HAMFENDİİİİ... YAVAŞ GİDİN. NAMUSSUZUM KOCANIZA HABER VERİRİM..

AH, AAAH!.. BÜTÜN ÖMRÜMCE, HEP BÖYLE, RUHUMU ANLIYAN BİR ERKEĞİN PEŞİNDEN TAAA KUTUP DENİZLERİNE KADAR YÜZSEM...

23

BİRAZ DİŞİNİ SIK HAMFENDİ!.. KÖPEKLEME YÜZMEĞE BAŞLADIM BİR SAATE KALMAZ, YETİŞİRİM...

İMDAAAAT!... BOĞULUYORUUUM!.. CAN KURTARAN YAKIŞIKLI BİR ERKEK YOK MU?..

24

(Devam edecek)

ESKİ TÜRK MİZAHINDAN

Adres!

TAYYARE biletini müşterek almışlardı. Gece vakti, kapının önünde duran otomobil, büyük ikramiyenin çıktığını müjdeleyince, iki genç arkadaş, Karabetle Hayık, kucaklaşıp öpüştüler. Derhal masanın üstündeki turplarıın, yeşil salataların arasına balık yumurtası, havyar tabakları da karıştı. Sabaha kadar içtiler, eğlendiler...

Ertesi günü, ilk işleri, Samatyadaki harap evden Kurtuluşa taşınmak oldu. Yeni, tertemiz, kutu gibi bir apartıman kiraladılar, döşettiler, dayattılar...

Şimdi, nöbet civarın güzelliklerini tanımaya gelmişti? Acabo bunu nasıl öğreneceklerdi?.. Karabet:

— Her kuşun eti yenmez... Olmaya ki, yağnış dala ökse kurmaalım, boş yere taban tepelim, diyordu...

Hayık, elini coşkun bir neş'e ile dizine vurarak yerinden fırladı:

— Yürüüü!..

— Nereee?..

— Yürü deorum sana!..

Ve koşar adımla yürüdüler: Kilisenin kapısına kadar. O zaman, Hayık, Karabete:

— Sen burada bekle, dedi, ben şimdi geloorum...

★

Hayık, boynunu bükmüş, gözlesinde masum ve nemli bir bakışla papasa anlatıyordu:

— Çok büyük bir günah etmişımdir papaz efendi... Nasılsa gençliğe uydum.

Papaz, başını iki yana sallıyarak sordu:

— Kimin ilen?..

— Ah papaz efendi, söyleemem.

Papaz, gözlerinde her kalbin esrarına vâkıf bir gizli parıltı ile gülümsedi:

— Kuyumcu Yervantın kızı ilen mi?..

— Hayır papaz efendi...

— Terzi madam Hayganoşun kızı Mari ilen mi?..

— Hayır papaz efendi, hayır...

— Mezeci Artinin kızı Eliza ilen mi?

Hayık, sesinde sahte bir hıçkırıkla:

— Hayır papaz efendi hayır.... O da değil!.. Sormayiniz... Soyleemem!..

Diyerek dışarı fırladı.

Kapının önünde, Karabet merakla sordu:

— Ne yaptın ahbar?..

Arkadaşı neşeyle omuzuna vurdu:

— Yürüüü!.. Şimdilik üç adres aldım!..

— Köylü dayı, şikâyetin neden?
— Yolsuzluktan bayım, yolsuzluktan!..

Yunus Emre Gibi

Mebuslar der ki bana:
Sen mebus olamazsın !
Sıfırsın bundan yana,
Sen mebus olamazsın!

Mebus ağır baş gerek,
Biraz çatık kaş gerek,
Mebusa savaş gerek,
Sen mebus olamazsın!

Mebus temelli ola,
Her yerde belli ola,
Hem kelli felli ola,
Sen mebus olamazsın!

Dosdoğru gitmeyince,
Otuz yıl bitmeyince,
Hak nasip etmeyince,
Sen mebus olamazsın!

Miskin Çimdik karnın aç,
Sırtın hırkaya muhtaç,
Ağzını poyraza aç,
Sen mebus olamazsın!

ÇIMDIK

EŞEĞİN ÖLÜMÜ!..

BİR köşe başında bir kalabalık gözüme çarptı. Bizim mesleğin icabatı malûm. Hemen dümen kırarak yanaştım.

Bir otomobil kazasıydı. Fakat çok şükür bu sefer ezilen insan değil. İhtiyar bir eşek kaldırımın çamurları üzerinde upuzun yatıyordu.

Eşeğin akibeti - Allah bir çoklarımızın başından ırak etsin - göz önünde bulunduğu için:

— Otomobile bir şey oldu mu? diye sordum.

— Otomobil değil, otobüstü. Eşek galiba ihtiyarlıktan sağırlaşmış olacak. Korna sesini işitmedi. Bu hale geldi. Otobüs de tabiî bastı gitti. Bizim köşe başındaki kasabın eşek ölüsü etrafında büyük bir telâş ve teessüre kapıldığını, elini kolunu sallıyarak:

— Yakalamalı keratayı, diye söylendiğini gördüm.

Yanına yaklaşarak:

— Eşek sizin galiba, dedim, Allah onun ömrünü size ve çoluk çocuğunuza versin; üzülmeyin...

Kasap:

— Hayır, benim değil, diye cevap verdi.

— O halde köpeğe kemik kaptırmış gibi neye böyle telâş ediyorsunuz?

— Eşek benim değil ama sahibi var...

— Kim?

— Bizim aşağı caddedeki lokantacı... Kaç defa da söyledim, herif şu eşeği başı boş sokaklarda bırakma, diye...

Ben hayret etmiştim:

— Birader elin eşeğinden sana ne? Neye bu kadar üzülüyorsun, dedim.

Kasap yeis ile kollarını yanına bıraktı:

— Babamın oğlu değil ama müşterim, dedi. Şimdi artık günlerce benden lokantaya et almaz.

FIKRALAR

TALİHE BAK..

Meşhur danşöz Nana, Paris tedir. Radyoda konuşup televizyonda seyircileri mest ettikten sonra at yarışlarına gitti ve kaybetti. Kendisine rehberlik eden bir gazeteciye:

— Hiç talihim yok, dedi, bakın nasıl kaybediyorum...

— Şaştım, dedi gazeteci. Çünkü pokerde boyuna kazanıyordunuz...

— Evet ama, dedi Nana, pokerde arasıra kâğıtları ben dağıtıyorum!

DERS

Kitapçı:

— Bu kadar içerseniz iyi bir eser yazamazsınız tabiî, dedi. Tabiattan ders alın. Hiç, bir hayvanın içki içtiğini gördünüz mü?

Romancı sordu:

— Hayır. Siz roman yazdığını gördünüz mü?

MUKAYESE

Şehir galerisinde bir Alman ressamının açtığı sergiyi geziyorlardı. Güvemli:

— Bu yeni usul resimlerden hiç bir şey anlamıyorum ben... dedi. Galerinin müdürü Zerrin Bölükbaşı izahat verdi:

— Kadınları anlıyor musunuz? Yeni resimler kadın gibi: Bakarsınız, beğenir veya beğenmezsiniz. Ama, anlamaya çalışmayın!

SEBEP VAR SEBEP!

— Ücretinize zam mı yapacakmışım? Neye? diye bağırdı patron. Güzel kız izah etti:

— Yıllık iznim sırasında Adalar güzellik kraliçesi seçildim. Müessese için bundan iyi reklâm olmaz ya... Elbette zam isterim...

Yazı İşlerini fiilen idare eden: AHMET KOÇER
Teknik Sekreter: Selâmi M. YURDATAP
Abone: Seneliği 25, 6 aylığı 12,5 lira.
Adres: Klodfarer Cad. No. 8-10. Daire 3.
Telefon: 21811
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI
Fiatı: 50 Kuruş.

UCUZLUK!

Bütün AKBABA AYDABİR yayınlarında

«Akbaba - Aydabir» müessesesi, okuma mevsimine yeni bir ucuzluk kampanyası açarak giriyor:

A — Bu haftadan itibaren, dört hafta sürmek üzere dört kupon neşredeceğiz. Bu kuponlardan bir tanesiyle beraber göndereceğiniz sipariş karşılığı Akbaba kolleksiyonlarının, Aydabir kolleksiyonlarının, Akbaba mizah yayınlarının ve Aydabir Polis Romanlarının fiyatları üzerinden aşağıda bildireceğimiz çeşitli tenzilât yapılacaktır.

1 — Akbaba'nın her altı aylık 26 sayısı bir cilttir. Şimdiye kadar 7 cilt tamam olmuştur. Beher cildin fiyatı 17,5 liradır. Bir kupon karşılığı citlerimizden herhangi birini alana yüzde 20 tenzilât yapılacak, bir cilt 14 liraya verilecektir. Ciltler, sağlam, zarif, yaldızlıdır.

2 — Akbaba'nın bir kupon karşılığı 7 cildini birden alana yüzde otuz tenzilât yapılacak ve 7 cildin tutarı olan 112,5 liraya karşı 85 lira alınacaktır.

3 — Aydabir mecmuasının 6 sayılık bir cildi, sağlam, zarif, yaldızlı kapaklar içinde 10 liradır. Bugüne kadar, 6 cilt tamam olmuştur. Bu ciltlerden bir kupon karşılığı bir tanesini alana yüzde 25 tenzilât yapılacak ve 750 kuruşa verilecektir. Yine bir kupon karşılığı 6 cildi birden almak istiyenlere ise yüzde 30 dan biraz fazla tenzilât yapılacak ve altı cilt bedeli olan 60 liraya karşı 40 lira alınacaktır.

4 — Akbaba mizah yayınlarından bugüne kadar çıkan kitaplar şunlardır:

Mizah hikâyeleri antolojisi: 20 mizah üstadının en güzel 90 hikâyesi - İtkuyruğu: Aziz Nesin'in mizah hikâyeleri - Meşhedi'nin hikâyeleri: Üstad Ercüment Ekrem Talû'nun şaheseri - Kadın olan Erkek: Her zaman kahkahalarla okuyacağınız mizah romanı...

Bu altı kitabı bir kupon karşılığı toptan alanlara 100 kuruş tenzilât yapılacak ve bedeli olan 600 kuruş yerine 500 kuruş alınacaktır.

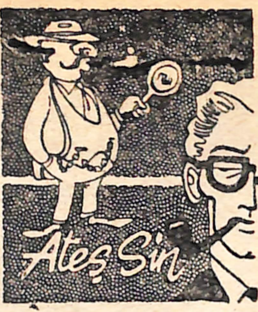
Aydabir Polis Romanları Serisi: Beyaz Cehennem: Cingöz Recai'nin harikaları - Otomobilde 8 kişiydiler: Dünyanın bütün dillerine çevrilmiş en meşhur Polis hikâyeleri - Düğümlü Mendil - Yerli Polis romanlarımızın en müthişi, en korkuncu, en heyecanlısı! - Gece Gelen Adam: Çörçil gibi en tanınmış devlet adamlarının bile zevkle okudukları meşhur polis hikâyeleri - Öldüresiye: Bitirmeden elinizden bırakamıyacağınız bir aşk, macera ve polis romanı.

Bu beş kitabı, bir kupon karşılığı toptan alanlara 100 kuruş tenzilât yapılacak ve bedeli olan 500 kuruş yerine 400 kuruş alınacaktır.

NOT: Akbaba ve Aydabir kolleksiyonları ile kitaplarımız, sayın okuyucularımızın adreslerine, posta masrafı idaremize ait olmak üzere taahhütlü gönderilecektir.

Siparış bedellerinin posta, yahut banka havalesi şeklinde para olarak gönderilmesi, posta yahut damga pulu yollanmaması rica olunur.

UCUZLUK KUPONU: AKBABA - AYDABİR YAYINEVİ

POSTA KUTUSU 69

Dünyayı kafese koymuş beş Polis Hafiyesi Şarlok Holmes, Nik Karter, Mayk Hammer, Nant Pinkerton ,Dedektif Nik, İstanbulda

AKBABANIN MİZAHİ TEFRİKASI : 16

★ ★

— Hafız efendi hazretleri, demişti, size de tanınmış ses sanatkârımız bayan Mehlika Gülen'i takdim ederim...

Misafirler, hep birlikte ziyafet sofrasının başına yerleştiler. Öyle, resmî ziyafetlerde olduğu gibi, Amerikan usulü soğuk büfe değildi bu. Onun için, hiç kimse, resmî davetlerdeki gibi, kıtlıktan çıkmışcasına yemeklerine, haramlığı giderilmiş içkilerin üzerine çullanmadı. Taraflar birbirini tetkikle oyalandılar. Bir iki elense çeken:

— Nasılsınız Hafız efendi hazretleri? İnşallah bizim valdenin mevlûdunu bu mesut akşamın şerefine sizden bekleriz...

Diyen,

— Asıl biz sizin o lâtif sadanızı diğnemekten mahfolacağız...

Tarzında cevaplandıran oldu.

Muazzez Abla bir müddet mecliste bulunduktan sonra usulle dışarı sızdı. Artık ondan sonra onları hiç kimse rahatsız etmedi. Arada Hacı Mustafa, Veli'ye eğiliyor:

— Yahu Veli efendi, bu senin gettüğün Bingül, benim perdede seyrettiğim Bingül'den bin kere gözelmiş be... diyordu.

Hacı Mustafa, bu kadar oyalı boyalı, süslü püslü kadını,

— 1 —

böyle yakından görmemiş, hele meclislerine hiç mi hiç katılmamıştı. Gerek Muallâ'yı, gerek Mehlika'yı kaçamak da olsa, hayran ve dikkatli bakışlarla seyrediyordu.

Muallâ, ne de olsa çok genç olmanın verdiği sıkı bir vücut yapısiyle göze batıyordu hemen. Körpe bir süt kabağına benziyordu. O dalgalı saçları, o alev alev yanan dudakları, iri, derin, boyalarla büsbütün mânalandırılmış gözleri, Hacı'nın dermanını kesmişti. Zaman zaman kızın, sutyen gayretiyle, taş kesilmiş, dimdik memelerine bakıyor, boğazına bir yumru tıkanıyor ve yüzü kızarıveriyordu. «Aman Yârabbi» diyordu içinden, «şuncacık gız aklımı alıverdi. Şu golların gözelliğine, şu gerdanın dûzlüğüne bak. Gaydırak oynıyacağı geliyo insanın»..

Göbek Hafız da kendi hesabına, tabiî Hacı kadar görgüsüz olmadığı için, daha ince eleyip sık dokuyordu. Mehlika'nın beyaza yakın boyanmış saçları onun da kalbini tutuşturmuştu. İçindeki sempatiyi saklayamaz hale gelmesi yakındı. Genç kadının süzgün, yeşil gözleri vardı. Burnu mini minicikti. Ağzını, her olgun erkeğin yüreğini titretecek bir siklâmen boya ile, iyice taşırarak boyamıştı. Bu büyük ağız, sanki Göbek Hafız'ı çeken bir kuyu gibiydi. O da içinden; «Oh ne iyi ettim de teşrif ettim» diye düşünüyordu, «İnşallah bu eğlencenin tekrarını Hak nasip eder de bu Mehlika denilen hatunun cemalini bir daha görürüm»..

Siirtli Veli, baktı ki, beklemekte iş yok. Karılar sıkılacak. Bunlar sadece göz banyosunda. Boyuna dikizliyorlar. Teşebbüse kalkan olmuyor. Halbuki, herifleri gereği gibi şişirmiş. Mesuliyet onun sırtında... Hemen kadehe davrandı:

— Bu kıvançlı gecenin şerefine, kaldırın kadehleri... dedi.

Mehlika kadehini kaldırdı. Üstünden süzgün gözlerle Göbek Hafız'a baktı. Kanlı dudaklarının boyasını iyice sürerek kadehten bir yudum aldı. Son derece nazlı bir eda ile bunu Hafız Sabri efendiye uzattı:

— Size hürmetim çok ziyade. Kanım kaynadı gitti. Ne

— 2 —

mubarek insansınız. Dedemi hatırlıyorum nurlu yüzünüze baktıkça. Ne olur, ayni kadehten içelim...

Mehlika'nın bu lâfları ezberlemediği belliydi. Karı, açış nutku verir gibi, öyle de basmakalıp konuşuyordu ki, en azından yüz elli defa bu cümleleri söylediği belliydi.

Hoş, dedesine benzetilmiş olmak, Hafız'a pek tesir etmedi. O, toruniyle meşguldü muhakkak. Bitmişti bu toruna.

Kadehe sarıldı. İçinden bir besmele çekip, serbest elini tekrar başına bastırarak boyalı yeri ağzına götürdü. Rujun buruk lezzeti içine bir tuhaf baygınlık verdi. Alışık olmadığı için daha ilk yudumlarda içki de başına vurmuştu. İkbal mevkiine ulaşmışların nârasiyle, gözleriyle Mehlika'yı yiyerek nârayı bastı:

— Medet yâ Resulallah...

Mehlika ise, içinden, onu bir küp şeklinde görüyordu: Tıka basa altın doldurulmuş bir su küpü...

Hacı Mustafa'da hoşafın yağı çoktan kesilmişti. İçkiyi ağzına koymasiyle gözlerinden yaşlar boşanması bir oluyordu:

— Şükür bu günleri gördüğüme... den başka bir şey söyliyemiyordu. Arasıra mazlûm mazlûm gözlerini Muallâ'ya kaldırıyor:

— Di baham, Bingöl Ece'c... Emir et bağa... tarzında inliyordu.

Muallâ, Hacı'nın tam yanındaydı. Gözlerini Kabzımal Veli'ye dikmişti. Misafirleri o tanıyordu. Bilirdi ne olduklarını. Ondan ilk işareti alır almaz taarruza geçti. Hayır, Hitler'inki gibi yıldırım taarruzu değildi bu. Masanın altından, eteğini sıyırdı, bacağını Hacı'nın bacağına dayadı. Sonra yavaşça üstüne kaydırdı. Hacı Mustafa, ipnotizmaya tutulmuş zavallı bir hayvan kadar perişandı artık. Kız, sol memesini Mustfa'nın koluna sıkıca yaslayınca, adamın işi bitti. Utanmayı, sıkılmayı kaldırıp elini kızın boynuna doladı:

— Bingöl'üm......

— Babacığım...

Bu tâbir bile Hacı'yı irkiltmedi.

— 3 —

— Niden buba diyon bağa...

— Biz sevdiğimize öyle deriz şekerim.

— Asıl şeker sensin. Bırak da bi yol tadayım...

— Tat istediğin kadar...

Kadehler çoğaldıkça, ne Hacıda hacılık, ne Hafızda hafızlıktan eser kaldı. Bir yudum içip, bir defa yanlarındakinin dudaklarına uzanıyorlardı. Veli de görünürde yoktu artık. Karılar tam sosyeteydi. Neredeyse heriflerin kucaklarındaydılar.

★

İşte Hafız Sabri'yle Hacı Mustafa'nın şirketleri o akşamdan, daha doğrusu, beraber uyandıkları ertesi sabahtan itibaren kurdelesiz, kurbansız bir temel atma töreniyle kuruldu. Bunu diğer bir işbirliği takip etti: Karılarını boşamak ve yenileriyle evlenmek... Çünkü, Hafız'ın sabrını mahveden, asıl Mehlika'nın okuduğu şarkılar oldu. Kadının cidden yakıcı bir sesi vardı. İlk tesirini Hafız Sabri'de gösterdi: Adamın sabrını yaktı, kül etti.

Ertesi sabahtan itibaren, müstakbel iki ortak anlaştılar: Mustafa memlekete dönmiyecekti. Hafız da karısını boşıyacaktı. Veli gibi bir adamları varken, onlar nasıl olsa, yüzbinlere para demezlerdi. İşi büyüteceklerdi. Sevdikleri kadınlarla evleneceklerdi. Yalnız...

Evet, bu işin ucunda bir fakat vardı: Nasıl yapacaklardı bu işi? Onlara acar bir avukat lâzım değil miydi?

— Sen üzülme yavrum, dedi Mehlika... Ben hallederim bu işi. Aile Saz salonunda okurken tanıdığım bir avukat vardı. Herif her gece gelir, küfeyle gütürürlerdi. Bilgili avukat derlerdi ona. Muhakkak sizin dâvanızı halleder...

Avukat Hakkı Hakyemez, bu suretle ortaya çıktı. Belki de hak yemezdi ama, para yemesini mükemmel biliyordu. Avukatlığın püf tarafını çok iyi biliyordu: Harç pulu, yol masrafı, ücreti vekâlet ve müteferrik masraflar...... Müteferrik olduğu için, bu masrafların hiç bir zaman sonu gelmezdi.

(Devamı var)

— 4 —

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

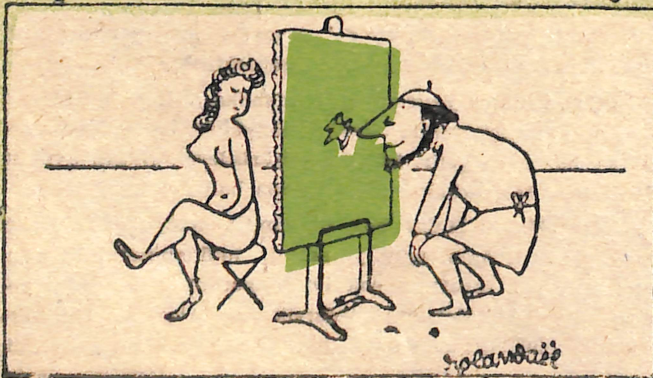
— Birincisi, hiç balık sevmem... İkincisi, sarışınlardan hoşlanırım!..

— Fransız —

YAZISIZ!..

— İtalyan —

YAZISIZ!..

— Fransız —

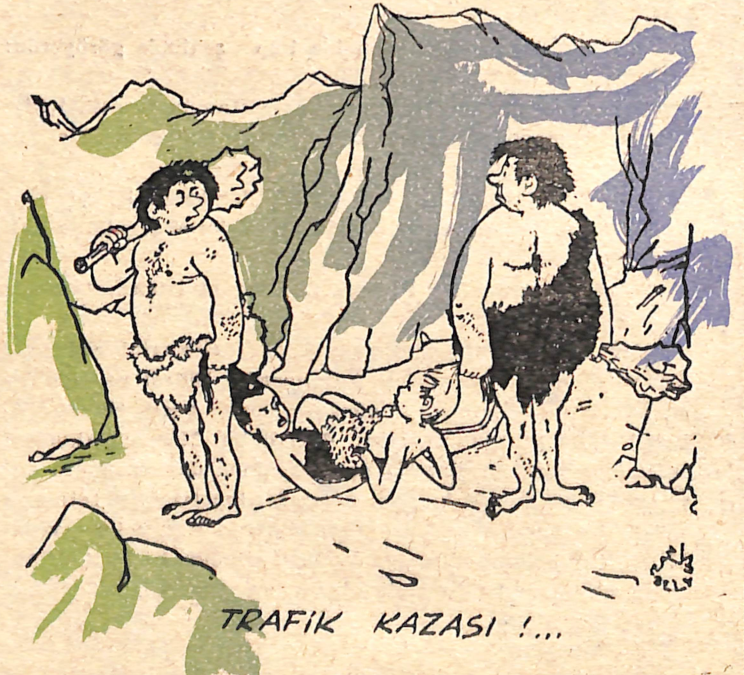
TAŞ DEVRİ

-ŞU ZAVALLI ADAM BİR TÜRLÜ EVLEMEDİ GİTTİ

-BEN SANA YAZLIĞA ÇIKARKEN EVİ FİLİTLE DEMEDİM Mİ ?...

TRAFİK KAZASI !...

1955 İKRAMİYELERİ

EV
PARA
İRATLI APARTMAN

YARIM MİLYON LİRA

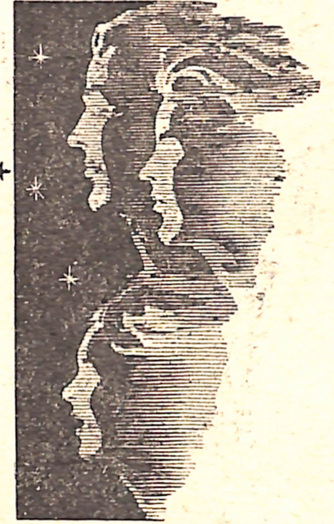
AKBANK

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI

TASARRUF MEVZUUNDA YENİLİK

Ayda 25 lira yatıran her 250 kişiden 1 kişiye hayatının sonuna kadar ayda 150 lira irat veya peşin olarak 15.000 lira...

Not: İratlı Küçük Cari Hesaplar hakkında mufassal izahatı havi broşürlerimiz, bütün Şube ve Ajanslarımızda emirlerinizdedir

TÜRKİYE İŞ BANKASI

paranızın... istikbalinizin emniyeti

D-113

TÜRK TİCARET BANKASI

1955 İkramiye Plânı

12 APARTIMAN DAİRESİ

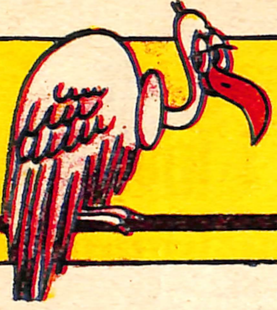
250.000 LİRA TUTARINDA PARA İKRAMİYELERİ

İKRAMİYELİ
GRUP MEVDUATI

Tasarruf mevzuunda bir yeniliktir.
Her 100 Kişilik Gruptan 1 Kişiye parasının 3 MİSLİ
24 Kişiye muhtelif para ikramiyeleri verilir.

GRUP MEVDUATI SAHİPLERİ AYRICA Apartıman daireleri keşidelerine de iştirak ederler.

Her 150 liraya bir kura numarası

Akbaba

siyasî mizah gazetesi

— Müjde karıcığım, gazeteler atomun cinsiyet enerjilerini çoğaltmak için atomdan faydalanacaklarını yazıyor!...

— *İtalyan* —